

≡ Obžalovací řeči. ≡

N. L. a G. Boutmy:

Svobodné zednářství a velezráda.

SVAZEK I.:

- I. Svobodné zednářství a Francouzská Revoluce.
- II. Svobodné zednářství co nástroj Anglické zahraniční
Politiky.
- III. Učení Svobodného zednářství, jeho Organisaace a Obřady.

Překlad dle 4. vydání pořídil

Jiří Hora.

Věnováno Svazu Ruského Národa.

V Praze 1907.

Tiskem Cyrillo-Methodějské knihtiskárny V. Kotrba.
Nákladem vlastním.

Úvod.

V době francouzské revoluce na konci XVIII. století zkonstituovaly se v Anglii dva revoluční kluby „Ústavní Spolek“ a „Revoluční Spolek“, jež nejednou poslaly do Francie deputace, aby tam vyslovily živý souhlas s revolučním hnutím.

V nynější době rovněž zorganizovalo se několik spolků se „Svazem Přátel Ruské Svobody“ v čele, jichž hlavním cílem je všemožné napomáhání a účastenství na revolučním hnutí v Rusku, což ovšem neobejde se rovněž bez anglických deputací a vůdců, kteří k nám přijíždějí s nejlepšími doporučeními anglické vlády.

Konservativní vláda Anglie podporuje revoluční hnutí v Rusku. Není žádného divu, uvážíme-li licoměrnost anglických ctností — patriotismu, nábožnosti, úcty k zákonům — jež jsou pro Angličana závaznými jen v hranicích Anglie a jen vůči sourodákům. V jiných zemích jsou Angličanům tytéž ctnosti jenom k smíchu, anglický tisk jim posměšně říká „chauvinismus“, „fanatismus“ a „zotročení“. Dnes anglický tisk, vedoucí krutý boj proti monarchům celého světa usilovně agituje ve prospěch sesílení monarchistické vlády v Anglii.

Jak dlouho ještě bude lidstvo do té míry naivním, aby přijímalo licoměrné úsudky, vycházející z Anglie, za bernou minci a aby sklánělo se před jejich autoritou? — To nevíme. Prozatím vidíme, jak díky tomuto lstivému systému, Anglie bez válek s velkými državami a skoro bez riskování během století z malého státu stala se vládkyní nad mořem, a strůjcem osudů veškerého světa.

Anglie a Spojené státy Severo-americké stávají se pány Atlantského oceánu, jenž je jaksi změněn v anglosaské středozemní moře. Když Francie ustoupila v soupeření o Egypt, tu Anglie, už

dříve ovládající Gibraltar, stala se vládkyní Středozemního moře, majíc v rukou jeho mořské brány; tím, že podnik panamského průplavu přešel z francouzských rukou do rukou Američanů, i tato mořská dráha, posud neotevřená, stala se majetkem Anglosašů. Věrolomné podmanění si — za každou cenu! — jihoafrických republik, bylo vyvoláno ne tak touhou po zlatě, jako plámem mítí v rukou mořské dráhy kolem celé Afriky.

K úplnému ovládnutí moří zbývalo jen změnit i Tichý oceán v středozemní anglosaské moře, což se podařilo chytře inscenenou válkou rusko-japonskou, jež na dlouho seslabila Rusko, a jež podrobila Japonsko anglickému kapitálu.

Všech těchto úspěchů bylo dosaženo anglickou diplomacií téměř bez prolití anglické krve a bez značných válečných výdajů. Za Anglii bojují a finančně se ruínují druzí národové, ona však žne plody jí uměle rozsetého sváru: získává vhodné přístavy a soustředí ve svých rukách dlužní povinnosti druhých národů. Výsledkem všeho jest to, že národy veškerého světa platí Anglii jako procenta ze státních dlužních úpisů, z obligací a akcií různých podniků každoroční dobrovolnou kontribucí pěti miliard franků.

Disponování tak ohromnými peněžními prostředky poskytuje anglické vládě — jež zcela správně je nazývána vládou bankéřů — ohromný vliv na vnější i vnitřní záležitosti druhých států, pokud nejen vnější vojny a vnitřní převraty, ale i mírný směr sociální myšlenky pomocí tisku potřebuje peněz a zabezpečuje převážný vliv tomu, kdo dovede dáti peníze za určitých podmínek a k vůli dosažení cíle, jenž se hodí rozpočtu věřitelovu.

Tímto vlivem peněz objasňuje se drzé chování anglické diplomacie a bezohledný ton anglického tisku, jenž dobře ví, že síla není v právu, ale v argumentech. Tím se objasňuje pokorné podrobení diplomacie a tisku druhých zemí v pravdě nejnepodobnějším požadavkům a výkladům anglických autorit.

Veškerá vnější politika Anglie představuje řadu do nebe volajících porušení mezinárodního práva, což nevádí Anglii, aby ve většině případů byla autoritativní vykladačkou téhož mezinárodního práva.

Anglie vede výlučně věrolomné vojny proti slabým a bezochraným; při tom je vede s neslychanou krutostí a s porušením všech konvencí. Proto přece však hlas Anglie bývá ve většině případů autoritativním rozhodčím v otázkách humanity.

Anglie vnáší vojnu a zmatky do všech zemí, s nimiž má

styk; ale angličtí rádcové bývají vysoce ceněni na cizích dvorech a monarchové jich vlivem svržení odcházejí, aby zakončili svůj neslavný zbytek života v téže Anglii, které oni sloužili a která je zahubila.

Dějiny nám ukazují, že každý stát, jenž vstoupil v Svaz s Anglií, nevyhnutelně tím nastoupil dráhu k své záhubě; ale vzdor zdravému instinktu národů, jejich diplomati a vůdci periodického tisku nepřestávají snažiti se po záhubném spojení s těmito moderními Karthaginci.

K myšlence, že právě Anglie vede (svými agenty) vnější i vnitřní politiku Ruska, opravňuje nás celá řada zjevů, těžko vysvětlitelných pouhou stupidností, neboť je v nich system:

Vmísení se Ruska do boxerského povstání směrem zcela opačným zájmům Ruska v Asii a zájmům až posud přátelské Číny; nepoužití práva stavění drah v Persii; nepoužití tísňe anglické v čas burské války; vyhýbavé chování se k úspěchům strany Německa; podporování anglického kontrabandu vojenského za války s Japonci; tolerantnost k anglickému špehounství při ruském dvoře. To je ve vnější politice.

Ve vnitřní politice: podporování organizace židovské politické armády, jejíž údělem je vládnouti v Rusku pod protektorátem Anglie; pronásledování censurou konservativních antisemitských orgánů tiskových, v téže době, kdy židovský tisk je naprosto nevázaný. Nečinnost vlády vůči židovským demonstracím, politickým vraždám a otevřeným vzpourám a při tom drsné udušování každého pokusu loyálně smýšlejícího obyvatelstva zkrotiti tyto samozvané reformatory organizace ruského národního života. Připuštění Židů, beze vší potřeby, do státní dumy, odmítnutí rozumného požadavku voleb dle povolání atd.

Na Kavkaze, kde ani Tataři, ani Lezginci, ani Čečenci, ani Osetinci, ba ani v poslední turecké vojně zradivší nás Abchazci, nemyslí na to, zbudovati nový, samotný stát a jenom prosí, aby jim velel Rus, poněvadž Rus si je podmanil a ne Armen, ani Gruzín; na Kavkaze Rusové s pohanou jsou vyháněni, a vládní přízeň kolísá mezi Armeny a Gruzinci, snícími o Velké Armenii, o samostatném Gruzinsku a přednost si získávají konečně Armenové, nepřátelštější Rusku a silněji organisovaní — podporovaní však Anglií. Ruská vláda jako by si sama přála vytvořiti pod protektorátem Anglie armenský stát na Kavkaze.

Konečně není pochyby, že před námi se odehrávající odpadnutí Finska od Ruska, za blahosklonného ústupu se strany

Finů (dovolení ruského generál-gubernatora) je plodem anglického vlivu na naši vnitřní politiku a na její vnitřní vůdce.

Naskytá se otázka: což ve všech státech celá massa osob, podrobujících se vlivu Anglie a pracujících v její prospěch. je vědomým zrádcem svých států a svých vlastí?

Ne!

Většina těchto anglických dobrovolných agentů je sama obětí anglické, chytré šalby, slepou zbraní v rukách pekelné organisace, do níž vstupují lehkomyšlně, svedeni jsouce vidinou osvětových ideí. Mimo to jsou na zločinnou cestu zlákáni vlastní výhodou, ale o zločinných cílech organisace většina adeptů jejich nedozví se nikdy.

Ti nemnozí pak, jimž se tyto cíle odhalují, jsou po většině „nadějní“, vyzkoušení zločinci, pro něž zrada a odpadnutí je nemožností.

Časopis „Moře a jeho život“*) poskytl ve svých sloupcích místa dvěma článkům, podepsaným N. L., jež vrhají jasné světlo na to, jakými prostředky tato pekelná organisace, mající svou hlavu v Anglii a své výkonné orgány ve všech zemích světa, působí ve prospěch Anglie na vnitřní život a vnější politiku jiných států.

První z těchto článků „zednářství a francouzská revoluce“ opakuje stručně referát Morice Talmeyra, jenž pod tímtež titulem vzbudil roku 1904 nesmírnou sensaci. Článek byl vytištěn v č. 4. roku 1905 výše jmenovaného časopisu. Druhý článek pod jmén. „Svobodné zednářství co zbraň anglické zevní politiky,“ v čísle 33—34 roku 1905.

Oba články ukazují na zrádné cíle řádu svobodných zednářů, jenž budi všude vnitřní zmatky a velezradu ve prospěch Anglie. Náhodné konfiskování Weisshauptových dokumentů a otištění jich odhalilo tajný cíl svobodného zednářstva: ničení všech náboženství, států a národností.**)

K dosažení toho cíle musí dle učení Weisshauptova všichni členové světového spiknutí „nepozorovaně a bez zřejmé dotíravosti šířiti svůj vliv na lidi všech tříd, všech národností a všech náboženství, aby rozum byl vzdělán v jediném, žádoucím směru“. K úspěchu této ničivé činnosti doporučí Weisshaupt svým stoupcům***) „starati se o to, aby spisy našich adeptů nalézaly úctu

*) Od října 1905 jmenuje se pouze „Moře“.

**) Talmeyer, Zednářství a francouzská revoluce 51 a 88.

***) Tamtéž, dokumenty str. 81, 85, 86, 87.

mezi čtenáři; musíte roztrubovati jejich úspěch a starati se o to, aby žurnalisté nevyslovovali pochybnosti o našich spisovatelích“.

Jestliže kterýkoliv spisovatel vysloví principy, třeba i správné, ale neshodující se s našimi osvětovými plány, nebo jichž publikování je předčasné, tu musíme takového spisovatele zlákat do našeho tábora a nedá-li se, musíme ho zahlušit.“

„Je také nutno učiniti naše principy módními, aby spisovatelé je šířili v společnosti a tak mimovolně sloužili naší věci.“

„Je také nutno, získati si přívrženství horkokrevných hlav, je nutno ohnivě hlásati všeobecné zájmy lidstva“ nebo humanity? „Každý z nás má se zavázati, že každý měsíc bude uvědomovati naše vůdce o hodnostech, službách, výhodách a jiných počtech, jimiž můžeme disponovati, nebo jichž můžeme dosíci cestou doporučení, aby naši vůdcové měli tak možnost umístovati na tyto hodnosti důstojné členy našeho řádu . . . aby tak nenápadně změněn byl obklopující nás svět.“

„Silně tohoto světa je nutno obklíčiti legií lidí neúnavných, směřujících vždy přesně dle plánů řádu.“^{*)}

„Tajné společnosti, i když nedosahují našeho cíle, zchlazují přece zájem k státnímu prospěchu, oni odvracejí od církve a od státu nejlepší a nejpilnější mysl. Tímtež podkopují a podrývají základy státu i když to nevchází do jejich plánů.“^{**)}

Toť jsou ty křivolaké cesty, jimiž tajná společnost musí dosíci moci a to jen tehdy, je-li v rukou našich adeptů soustředěna moc, „važte ruce všem protivícím se“ a „uduste všechny, koho jste nemohli přepsvědčiti.“^{***)}

Minulo více než stolet od založení loupežnického svazu, jehož zásady stručně vyloženy.

Za těchto sto let učenci, jichž pövoláním je vzdělávati lidové massy, neučinili nic, aby uchránili lid před rozkladným vlivem organisovaných spiklenců, aby rozváli tajemství, jímž obklopena činnost zednářů a v němž skryta veškera jich nebezpečná síla.

Zapomenuté memoiry a badání některých historiků jako Louis Blanc, Bertrand de Molville atd. zamlčovaných nejen periodickým tiskem, ale i učitelé dějin v středních i vyšších učilištích, nemohou býti považovány za dostatečně uvědomování širokých vrstev společnosti, nemluvě ani o lidových massách.

^{*)} Tamtéž, dokumenty str. 81.

^{**)} Tamtéž, dokumenty str. 85.

^{***)} Tamtéž, dokumenty str. 85.

Podrobení zednářstva Svazu Israelskému neučinilo ani cesty, ani cíle jeho čistšími, a jenom zvětšilo materiální prostředky tajné organizace, jejíž účel (jak jsme viděli) neomezoval se pouze na zničení monarchie Bourbonů ve Francii, ale obejímá zničení vůbec všech států a národností.

Krutá výprava, podnikaná teď tiskem celého světa (tak zvaným ruským tiskem!) proti Ruské Říši a ruské národnosti, s systematicky nevhodná volba lidí na zodpovědná místa, vnější i vnitřní nehody, jaksi připravované a řízené neviditelnou rukou, umělé odvrácení veřejné pozornosti od jasného poznání vážnosti situace, ztráta smyslu pro povinnost a vědomí zodpovědnosti, lhostejnost vedoucích tříd k osudům státu, to všechno opravňuje nás k domněnce, že ruská država a ruský národ jsou teď hlavním předmětem, proti němuž namířena ničivá činnost zednářstva v spojení se židovstvem.

Za těchto okolností zdálo by se, že by zmíněné články N. L. o svobodném zednářství měly vyvolati živý zájem ruského čtenáře, jež se chce vmysliti do událostí, jež prožívá.

Po dobu 10 měsíců od vytištění prvního článku jenom „Juridičeskaja Gazeta“, „Moskovskija Vědomosti“ a „Zarja“ povšimly si s veškerou vážností vzbuzené otázky, a po tři měsíce po vytištění druhé stati ani jediný časopis se o ní nezmínil.

Mimoděk si vzpomínáme na poučení Weisshauptovo (výše uvedené) o „umlčení myšlenek, byť i správných, ale nehodících se ještě k osvětovým plánům zednářstva“.

Tento system umlčování projeven byl nejen k článkům N. L., ale i k brožůve Talmeyerově, (jíž si povšimnul jediný jen list „Volné slovo“ E. Drumonta) a rovněž i k veškeré literatuře, dotýkající se úlohy svobodného zednářstva ve francouzské republice.

Všechny noviny a badání v této otázce naprosto jsou ignorovány novějšími historiky francouzské revoluce a to nejen jejichmi apologety, než i historikem tak velice nestranným, jakým byl na př. Taine. V jedenácti svazcích jeho slavného díla: „Původ sociálního zřízení soudobé Francie“ ani v registru k těmto jedenácti svazkům není ani jednou slůvko „svobodné zednářstvo“, nebo „illuminismus“. Uváděje nesčetné množství osob dosti podřízeného významu (jež obklopovaly krále Ludvíka XVI.), nezmiňuje se ani slovem o strážci královského pokladu Savaletu de Langes; ministr financí Neckera nemohl sice úplně vynechat, ale ani jediným slovem nezmiňuje se o jeho příslušnosti k svobodnému zednářstvu.

Domněnka, že by literatura memoirová nebyla bývala známou a přístupnou tak svědomitým badatelům v oboru francouzské revoluce, je sotva postačitelnou k objasnění, proč tak úporně umlčována celá řada sociálních organizací této epochy, zvláště když už koncem XVIII. a počátkem XIX. stol. byly tiskem vydány spisy vrstevníků o významné úloze svobodného zednářstva a illuminismu v událostech francouzské revoluce.

Víme na př. o knize, jež ve 3. vydání vyšla v Edinbourghu roku 1798 pod titulem: „Důkazy spiknutí proti všem náboženstvím a státům, vzniklého v tajných schůzích svobodných zednářů, illuminatů a čtenářských spolků. Vzato z věrohodných pramenů Johnem Robisonem, professorem přírodní filosofie a sekretářem Královské Společnosti v Edinbourghu“.

Jak lze souditi už dle titulu, vysvětluje autor Francouzskou Revoluci z těchže příčin jako Talmeyer. Při tom je zajímavo, že při svém bádání Robison odvolává se na francouzské dílo jakéhosi Lefranca, předsedy semináře Eudistů v Caenu (v Normandii), pojmenované: „Opona je zvednuta čili tajemství revoluce vysvětluje se činností svobodných zednářů“, a vydané roku 1792 v Paříži (už ve 2. vydání), tedy ještě před popravením krále. Robison podotýká: „Lefranc byl zabit v zářijových bouřích“. Zmiňuji se o této podrobnosti ne proto, abych komukoliv prorokoval nějaké neštěstí, ale proto, abych ještě jednou poukázal k tomu, že Taine nezmiňuje se o Lefrancovi nejen pro jeho knihu, ale ani ne pro jeho tragický konec.

Dále se odvolává Robison na knihu emigranta Laetoneta, jenž poukazuje k tomu, že Filip Orleanský - Egalité používal ku dosažení svých cílů hlavně svého postavení co „velmistr svobodného zednářstva“.

Taine podrobně se obírá zrádcovskou úlohou vévody Orleanského v době Revoluce, při čemž neopomíná zmíniti se i o tom, kolik měl příjmů, kolik půdy, koní atd. — ale dočista zapomíná na jeho účastenství v zednářské organizaci.

Takové zamlčování úlohy svobodného zednářstva se strany francouzských spisovatelů můžeme si vysvětliti leda tím, že oni sami patří k tajnému spolku, jenž jim zabezpečuje úspěch, jak výše ukázáno.

Ale jak si vysvětlíme chování se ruského tisku, jenž jindy vždy energicky žádá, aby se mluvila pravda?

Doufejme, že k těmto otázkám pozorný čtenář — stejně jako na celou řadu hrozivých otázek — samostatně najde odpověď, až přečte si níže uvedené články, jež budují stanovisko. s něhož jeví se pochopitelnými různé, až posud záhadné události soudobé historie a zjevy námi prožívané, neradostné epochy.

Petrohrad, 27. října 1905.

G. Boutmy.

Zednářstvo a francouzská revoluce.

Pod tímto názvem objevila se v Paříži počátkem roku 1904 brožura Morice Talmeyera, slavného francouzského spisovatele, autora knihy „Obrazy posledního století. Město krve“, jež dostala cenu Akademie francouzské.

Vzhledem k všemu známému, nepochybně vládnoucímu vlivu, jemuž se v přítomné době ve Francii těší zednářstvo, a k méně známému, ale proto neméně silnému vlivu zednářstva i v jiných státech, může býti badání Talmeyerovo pročteno i ruským (rozumí se i českým) čtenářstvem s velkým zájmem.

Rozměry novinářské stati*) dovolují nám podati obsah jen v krátkém výtahu.

Nedostatečnost všeobecně přijatých vysvětlení francouzské revoluce.

Brožura Talmeyerova je úplným opakováním jeho referátu, jež pročetl v Paříži v saloně hraběte de Castellano v přítomnosti četného posluchačstva.

V tomto referátu vystupuje do popředí neobyčejně důležité faktum, a sice:

To, co se obyčejně nazývá historií francouzské revoluce objevuje se vlastně co velmi temný a nepochopitelný zjev, jež až posud žádný historik francouzský neobjasnil, neboť všeobecně přijatá objasnění, jako „osud“, „prozřetelnost“, „síla událostí“, „trest shůry“, „náhlá anarchie“ — nikomu nic nevysvětlují. Historikové francouzští nejdou však dále ani o krok!

Hledíme-li na revoluci jako na hnutí národní, tu je nám zcela nevysvětlitelnou: jakým způsobem v národě, jenž má v krvi

---

*) Stať tato původně vydána v č. 4. (roku 1905) časopisu „Moře i jeho žižň“, r. 1906 pak samostatně.

oddanost k církvi a monarchii, vzniká hnutí, jež divoce žene se po rozboření toho i onoho, a jež končí popravou krále?

A přece revolucionáři, kteří tvoří svým počtem nepatrnou část francouzského obyvatelstva, nejen že nazývají revoluci francouzskou, ale dodávají jí i světového významu, a jeví snahu ovládati veškery druhé národy jménem národa francouzského, ježž ani nemohou reprezentovati.

Moric Talmeyer praví, že francouzská revoluce jeví se nám co zjev záhadný a nevysvětlitelný, nedbáme-li jedné, neobyčejně důležité okolnosti, že totiž ve Francii roku 1787 bylo neméně než 282 měst, z nichž byla stálá zednářská lože (jen v Paříži jich bylo 81, v Lyoně 10, v Bordeaux 7, v Nantesu 5, v Toulousu 10 atd.), že dále všechny tyto lože, a to nejen francouzské, ale i švýcarské a belgické byly pod vedením jednoho a téhož velmistra, a co hlavního, že členové tohoto tajného sdružení vystupují později co hlavní činitelé v revoluci francouzské (na př. Mirabeau, Danton, Robespierre, Marat, doktor Guillotin, vynálezce guillotiny a jiní).

Postavíme-li tato fakta proti sobě a zamyslíme-li se pozorně nad nimi, tu vidíme novou cestu, jakou se mají ubíratí nová bá-dání, jež mají za účel představití francouzskou revoluci v pravém významu.

Zednářstvo francouzské v XVIII. stol.

Dle vlastních zpráv zednářských objevilo se zednářstvo ve Francii roku 1721, při čemž prvními velmistry byli dva Angličané, lord Durvanwater a lord Harnester. Následujícími velmistry jsou už Francouzi, nejprve vévoda d' Antin, pak princ z krve Ludvíka Bourbonského, hrabě de Clermont; od r 1771—1793 vévoda Chartreský, ježž později dostal titul vévody Orleanského, nazván byl Filip-Egalité.*)

V epoše, jež bezprostředně předcházela revoluci, zednářstvo, dociluje ve Francii ohromných úspěchů. Stává se modou a počítá mezi své členy representanty vyšší aristokracie. Stvoření slavných t. zv. „přijímacích loží“, do nichž jsou připouštěny ženy, dodává zednářstvu nové lákavosti: tato „filantropická“ společnost

---

*) Zpráva Velkého Východu Francie (Grand-Orientu) o zednářském roku, začínajícím 1. březnem roku 1899. (E. V.) Chronologický soupis velmistrů a presidentů řádu ve Francii.

stává se středem skvělých svátků; lehkomyšlní a zábavy chtějí Francouzi hrnou se sem, kde se jim slibuje něco, co ještě nezažili, sem, kde slibují se jim zábavy v tajemné dekoraci, plné slavnostních, fantasií povzbuzujících obřadů, kde stále se cítí očekávání čehosi záhadného a neobyčejného, a kde samá směs společnosti činí věc do jisté míry pikantní.

Nejpořádnější lidé jsou členy tohoto řádu. Marie Antoinetta píše madame de Lamballe: *) „Pročetla jsem s velikým zájmem to, co píšete o zednářských ložích, jimž předsedáte, a vidím, že se v nich lidé zaměstnávají nejen skládáním veselých písniček, ale i dobročinností.“

Roku 1775 přijímá na sebe vévodkyně Bourbonská hodnost velmistřyně všech „přijímacích loží“ Francie. Obřad installace provedl vévoda Chartreský, a obřad ten je provázen řadou velkolepých slavností, jež zakončeny „sbírkou ve prospěch otců a matek, které úpí ve vězení za to, že nezaplatili mzdu kojným svých dětí“.

Plesy, bankety, skutky dobročinné — to vyznačuje zevní stránku zednářstva. Ale sotva asi je podstata jeho tak nevinnou, jako tato zevní stránka.**)

Mezi několika desítkami bezstarostných lidí, spatřujících ve své zednářské hodnosti jenom nový druh zábavy, býval vždy a všude „bratr-zednář“, zdánlivě podobný všem ostatním, ale přece jen dovedně řídící celý ten bezstarostný dav. Těmto vedoucím členům řádu nebylo už zednářství zábavou, ale tajným svazem, jenž proniká svým apoštolováním do všech vrstev národů, a jenž připravuje půdu k onomu převratu, v kterém historikové vidí cosi náhlého a neobjasnitelného.

Třicet nebo 40 let před r. 1789 je zednářství už tak rozšířeno, že skoro všichni filosofové stávají se jeho členy — k tím úspěšnějším šíření svých spisů a názorů. Turgot, Condorcet, Diderot, Voltaire, Lahospe a jiní byli zednáři. Existoval celý systém šíření mezi lidem protináboženských a protivládních spisů, prostřednictvím školních učitelů a zvláštních roznášečů, cestujících po vesnicích.***)

*) „Vzpomínky hraběte de Vivieux“ od markýze Costa de Beauregard.

***) Některé vlády v polovině XVIII. stol. přísně pronásledovaly a vyháněly zednáře. Papež Kliment XII. vydal proti nim bullu, v níž je nazývá „zloději, kteří tajně vnikají do domu“.

****) Barruel, zápisky, Sv. I. kap. XVII.

Ostatně, nehledě k tomu systému, propaganda filosofů měla na národ pramalý vliv z té prosté příčiny, že národ nedovedl čísti; ona pronikla hlavně jen do tříd vyšších. V těch vyšších vrstvách společnosti svaz spisovatelů se zednářstvem nabývá významu pravého gigantského spiknutí, hlavně po objevení se illuminismu a po splynutí jeho se zednářstvem.

Illuminismus.*)

Zprávy o illuminismu jsou v naší společnosti velice málo rozšířeny. A přece jenom jeho zásluhou před sto lety byl svět otřesen a krví zatopen. Ba i dnes přímé jeho dědictví nepřestává býtí příčinou zmatků, nebo neustále jimi vyhrožuje. Zakladatelem sekty illuministů byl Němec Weisshaupt,**) professor práva na Ingolstadtské kolleji. V Ingolstadtě tato sekta vznikla roku 1776.

Učení illuminismu spočívá v tomto: ono hlásá nejdříve návrat k prvotnímu stavu, ale ne k opakování učiněných chyb, ale k plnějšimu užívání života. Illuminismus vystupuje proti patriotismu, proti rodině, jež omezují svobodu individua; on směřuje k odstranění jak patriotismu, tak i rodiny. Jeho ideálem jsou potulné tlupy lidí, nemajících vlasti, ani usedlosti, ani rodiny, neuznávajících žádných zákonů, mimo hlasu přírody. Deset let před rokem 1789 píše Weisshaupt:

„Monarchové a národové zmizí s povrchu světa. Nastane doba, kdy lidé nebudou mítí jiných zákonů, kromě velké knihy přírody a tento převrat bude dílem tajných spolků.“

„Všechna úsilí monarchů a monarchistů zkaziti naše plány budou neplodna. Jiskra může pod popelem dlouho tlít, ale nastane den, kdy vzplane požár.“***)

Z členů této sekty voleni byli t. zv. „bratři-agitátoři“, jichž úkolem bylo získávati nové členy a „bratři-dozorci“, kteří měli na starosti neustálý dozor na každý krok druhých členů řádu.

Hlavní a přední ctností bylo přísné zachovávání tajemství a tajný dozor nade všemi illuminaty odevzdával je úplně do rukou jejich hlavy.

---

*) Zápisky k dějinám Jakobínů, opata Barruela. Hamburk, R. Fosch 1803.

**) Weisshaupt a jeho stoupenci byli postaveni v Mnichově před soud několik let před francouzskou revolucí; Barruel čerpá své zprávy ze soudních akt tohoto processu.

***) Barruel tamtéž.

Zajímavým je program činnosti illuminatů, jak jej zpracoval sám Weisshaupt :

„Všichni členové tohoto řádu, jehož hlavním cílem je světová revoluce, musí nepozorovaně a bez zřejmé dotěrnosti šířiti svůj vliv na lid všech tříd, všech národností, všech náboženství, musí vzdělávati rozum, v jednom známém směru; ale pracovati dlužno jen zcela tiše a s všemožnou energií. A až tento vliv zavládne všude, pak síla může se objeviti na místo tajené a neviditelné moci!

Pak svažte ruce všem, kdož se nám zprotivují! — Ničte, duste zlo v kořenech. — Uduste všechny, které nebudete moci přesvědčiti!“

A dále:

„Ten, kdo tímto způsobem pracuje k zničení dnešní společnosti a státu, musí míti vzezření člověka, jenž hledá pokoj a jenž je vzdálen všškeré činnosti.“ *)

Takovým byl tajný svaz, jenž měl ohromný vliv na osud Francie a jenž měl roku 1872 jen mezi zednáři na tři miliony stoupenců. Valná většina neměla ani potuchy o zločinném konečném cíli řádu; cíl tento byl znám jen nemnoha vyvoleným . .

Splynutí illuminismu se zednářstvem.

V době, kdy se illuminismus objevil, to, co tvořilo podstatu zednářstva, tak zcela odpovídalo podstatě této nové sekty, že od r. 1780—1789 téměř všechny lože celého světa přimknuly se k illuminismu, jenž měl mezi zednáři přes 3,000.000 stoupenců.

V roce 1781 Weisshaupt svolal velký Světový Kongres Svoobodných Zednářů, jenž se odbyval roku 1782 ve Wilhelmsbadu. Na sjezdu tom byli delegáti z Francie, z Belgie, Švédska, Itálie, Anglie atd., slovem z celého světa.

Na tomto sjezdu dle všeho bylo učiněno velmi důležité usnesení, jež mělo ohromný vliv na osud Francie, pokud se týkalo smrti krále.

O tom bude řeč ještě níže.

Poznámky a podrobnosti některých názvů a symbolů.

Je známo, že prvním revolučním krokem třetího stavu bylo přisvojení si r. 1789 ve Versaillu názvu „Národní shromáždění“,

*) Barruel tamtéž.

při čemž byla prohlášena znamenitá formule: „prohlásiti vlast za jsoucí v nebezpečí“; formule tato stala se posvěcenou r. 1792.

Roku 1771 následkem vážných vnitřních nepokojů prohlásilo se zednářstvo za „jsoucí v nebezpečí“; ono svolává své delegáty se všech končin Francie do Paříže, a tito delegáti 18 let před rokem 1789 tvoří „Národní shromáždění“.

Dále: první zednáři, kteří se objevili ve Francii, byli „Jakobity“; slavný klub, jenž řídil Revoluci, byl klubem „Jakobínů“. Condorcet ve svém spise: „Sedmá epocha pokroku lidského ducha“ *) ukazuje na zednářstvo jako na tajné pokračování Rytířů Chrámu: Ludvík XVI. byl zavřen ve věži Chrámu, bývalého to opevněného kláštera Rytířů Chrámu. Každoroční valná schůze zednářů jmenuje se „Konventem“, známé revoluční shromáždění jmenovalo se „Konventem“.

Zednářstvo, chtějíc se zbaviti některého ze svých členů, prohlásilo ho „podezřelým“; každému je známo, že v době teroru lidé byli prohlašováni za „podezřelé“.

Historik Louis Blanc praví, že v zednářstvu nově přijatý člen brával na sebe zvláštní čapku, při čemž mu zednáři pravili: „Tato čapka je lepší než královská koruna.“ Řečníci v klubu Jakobínů rovněž brávali na hlavu červené čapky.

Mimo to různá usnesení, pravidla, jednací řád, zvláštní jednacím jazyk, přijaté klubem Jakobínů jsou přesnou kopií svobodného zednářstva. Jeden z obřadů zednářstva bylo stětí manequina (hastroše), jenž představoval Filipa Krásného; **) hlavním aktem revoluce bylo stětí krále. ***)

Připusťme třeba, že tyto všechny podobnosti jsou zaviněny náhodou, třebas i poněkud podivnou, přece jen vzbuzují jistou pozornost, různé pochybnosti a dohady a budují známou atmosféru, mimo níž je těžko probádati epochu, o kterou se jedná.

Tyto, snad i náhodné podobnosti, v spojení s některými druhými fakty, mimoděk vzbuzují otázku: jaká byla skutečná úloha zednářstva při francouzské revoluci r. 1789, 1792 a 1793?

Úloha zednářstva ve francouzské revoluci.

Samo zednářstvo, co tajný spolek, jenž především snažil se obléci do přísné tajnosti vše jeho se týkající, nemá hojnost věro-

*) Condorcet, Septième époque des progrès de l'esprit humain.

**) Král francouzský, jenž r. 1312 zrušil řád Rytířů Chrámu.

**) Barruel „Zápisky k děj. Jakobinismu“ sv. II.

hodných dokumentů a pozitivních důkazů, jež by nám mohly dáti odpověď na tuto otázku.

Ale proto přece jen existuje nesčíslné množství fakt, jichž sestavení vrhá na tuto otázku téměř stejně ostré světlo, jako dokumenty.

A vývodem těchto všech fakt je to, že veškery hlavní dny revoluce byly do předu připraveny a takřka „vyzkoušeny a zopakovány“ v zednářských ložích, zrovna jako se připravují a zkouší divadelní hry.

Objevení se klubu Jakobínů, dobytí bastilly, říjnové dny, 20. červen, 10. srpen, zářijová řež, na to zatčení krále, odsouzení k smrti a popravení.

Co jsme výše řekli o klubu Jakobínů, to nutí nás pochybovati o tom, že organizace tohoto spolku a jeho četných rozvětvení byla náhle vyvolána silou událostí. Naopak podobnost jeho organizace s organizací zednářskou, jména členů klubu, jaká potkáváme i mezi zednáři, důslednost, s jakou klub působil — to všechno nenechává nás na pochybnosti o původu tohoto svazu, jenž byl ředitelem revoluce francouzské.

Den 14. července, den dobytí bastilly, rovněž nás ohromuje svou pečlivou připraveností.

Na úsvitě toho dne jakýsi neznámý přišel k baronovi Baisenvalovi a řekl mu: „Pane barone, dnes budou všechny ohrady bastilly spáleny. Nebraňte tomu. Obětoval byste darmo lidi a neuhasil byste ani jednu pochodeň.“*)

A skutečně: pojednou hoří ohrady a brány, z různých stran hrnou se lidé, všichni se stejnou kokardou, vojáci v hromadách opouštějí kasárny, volajice o překot: „Na bastillu!“ V tutéž chvíli je vytrhávána dlažba, jsou stavěny barrikády; Paříž je obklopena věncem požáru, bastilla dobytá útokem, její obránci a guvernér zabiti — to všechno k nesmírnému údivu obecnstva, jehož většina nechápala nikterak tyto náhlé události.

Po 14. červenci pojednou po celém království — na severu, jihu, východu i západu — v místech, vzdálených od sebe na sta kilometrů, všude současně vzniká nepochopitelná jakási epidemie bázně. Šíří se současně zprávy o lupičích drancujících domy, spalujících obilí, zabíjejících ženy a děti. V přímořských městech nemluví se už o lupičích, ale o Angličanech, kteří útočí, loupíce a ničíce vše, nač přijdou.

---

*) Louis Blanc, Dějiny francouzské revoluce
Svobodné zednářství a veležráda

V Dauphinetu mluví se o vpádu Savoyanů, v Lothrinsku a Champagni o německých „lancknechtech“, kteří vtrhli do Francie a jsou hrozni a ukrutni, jako v dobách náboženských válek.

Tyto pověsti v době, kdy nebyl telegraf, v době, kdy komunikace byla jen zdoluhavými poštami po špatných cestách provozována, rozšiřují se během 36 hodin do nejzazších koutů a působí takovou paniku, že sedláci v celých massách, ozbrojivše se srpy a kosami, běží, kam je Bůh vede, opouštějí pole i přibytky a zachraňují se před hrozícím jim neštěstím, o němž zprávy, jakoby šířeny jedněmi ústy, rozletují se s neuvěřitelnou rychlostí po celém království.

Tento zjev, na první pohled nepochopitelný, stává se vysvětlitelným, jakmile všimneme si fakta o existenci zednářských loží v 282 městech na různých stranách Francie.

Na to následuje 20. červenec, kdy se událo zabití Fulona a Berthiera, neočekávaně zatčených na čísi tajemný rozkaz, při čemž je Fulon dodán Stálému Výboru, kde dav žádá si, aby byl nad ním proveden soud. Ale místo toho několik lidí rozzuřených a podrážděných vniklo do jednací síně, odstrčí stráž, zmocní se Fulona a po dlouhých a krutých mukách a posměšcích ho oběsí. *) To všechno nedělá národ, ale nevelká skupina lidí, jež jedná přímo proti vůli národa.

Smrt Berthierova byla stejného způsobu.

V „dějinách revoluce“ Bertranda de Moleville je zmínka o různých tajných výborech, o nichž Mirabeau vypráví králi a královně v tajných besedách. **)

To, co se děje v těchto výborech, poskytuje vysvětlení mnohých fakt, připisovaných náhodě, nebo vůbec nevysvětlitelných.

Zasedání těchto výborů odbyvala se jednak u vévody de la Rochefoucaulda, jednak u vévody d'Aumont. Na jedné z těchto schůzí jakýsi Andrien Dupont přednesl shromážděným, že má promyšlený, velkolepý politický plán. Teprve po opětovném naléhání p. de La Fayette svolil sdělit, jakou cestou dal by se jeho plán provést.

---

*) Louis Blanc, tamtéž.

**) Je známo, že Mirabeau hrál dvojí úlohu, jsa hlavním vůdcem Revoluce a háje rovnoprávnost Židů, jimiž byl podplacen, on současně od r. 1789 dostával ode dvora 50.000 liber měsíčně. (Della Rive „Žid v zednářstvu“ str. 121.)

„Pánové,“ řekl, „okolnosti uvrhly nás do revoluce, jež bude míti za sebou největší zločiny . . . Revoluce zašla příliš daleko, než abychom mohli ustoupiti. A přece jen pomocí terroru lze stanouti v čele revoluce . . . proto, buďsi nám to jakkoliv za těžko, musíme v obět přinést některé vynikající osobnosti.“ *)

Na to začalo se mluvit o Fulonovi, Berthierovi a j. „Vévoda de la Rochefoucauld byl ohromen těmito záměry . . . Konečně plán Andriena Duporta byl přijat, jakož i prostředky k provedení ho. Na to byly dány příslušné instrukce hlavním agentům „Departementu povstání“, jež už bylo zorganizováno.“ **)

Spravedlnost vyžaduje podotknouti, že vévoda de la Rochefoucauld jsa uveden v omyl, jako mnozí šlechtici této epochy, pokud se týkalo zákulisní činnosti loží, vyvstal s neobvyklou zmužilostí roku 1791 proti zločinům a krutostem, jichž se revolucioináři dopouštěli. Je známo, že odřekl účastniti se Národního Shromáždění a byl zabit na venkově, jsa patrně — jako mnozí jiní — obětí tajné msty těch loží, jež trestaly své stoupence, kteří odmítli jíti za nimi až do konce.

Mezi tajnými výbory existoval tak zv. Klub propagandy, jenž postavil si za cíl nejen zmohutniti revoluci ve Francii, ale zanést ji dle možnosti i do jiných států evropských, aby všechny existující vlády byly svrženy. Zde seznam některých členů tohoto klubu: vévoda de la Rochefoucauld, vévoda d'Aumont, Lafayette, Mirabeau, Andrien Duport Condorcet, Robespierre, Furjet (Američan), Boyle (Irčan), Saint Severand (Španěl), Bern (Švýcar), opat Focher, Germain (Neckerův zeť) a j. ***)

A všechna tato jména patří i k členům zednářských loží celého světa a revoluční tento klub není ničím jiným, než pařížským syndikátem světového zednářstva.

Barruel (zápisky) poukazuje na významné faktum: ve všech revolučních schůzích, ať byly pořádány kdekoliv, členové shromáždění se vítali a dorozumívali — zednářskými znameními! Kdo neznal tento poznávací způsob, zaplatil to smrtí. Katové před popravou obětem ukazovali zednářský znak rukou, odpověděl-li kdo stejně, byl zachráněn.

*) Bertr. de Molville, Dějiny revoluce, IV.

**) Tamtéž.

***) Otec Deschamps. Tajné spolky a společnosti, I. 546.

Tato fakta jsou neméně zajímavá:

1. Do roku 1787 byli členy zednářských loží výlučně lidé určitého postavení a vzdělání: šlechtici, umělci, spisovatelé, průmyslníci, představitelé bourgeoisie atd. Nižších tříd mezi zednáři nebylo. Pojednou od r. 1788 začínají se řady zednářstva plnit mistry, pouličními tuláky, všemi podezřelými individui, profesionálními zloději a vrahy. Pojednou na rozkaz velmistra řádu, vévody Orleanského, jsou do řádu přijímáni v massách i vojáci; následkem toho důstojníci opouštějí lože, aby se tam nesetkávali se svými podřízenými co s rovnými sobě. *)

2. Několik let před revolucí pařížské a francouzské lože byly obráceny v illuminismus prostřednictvím lože „Spojených Druhů“, jejíž předsedou byl jistý Savalette de Langes. Tento zasluhuje podrobnější zmínky, jako zvláště vynikající ze zrádců, jimiž byl obklíčen Ludvík XVI. a jichž zásluhou revoluce z přechodné krise slala se státním převratem a zakončila se popravou královou. Tento Savalette de Langes byl dozorcem královského pokladu, ale ve vhodném okamžiku se z něho stal terorista. Hle, co píše o něm Barruel (zápisky, V. kap. 11.):

„Mezi ložemi velkého východu, lože, nazvaná „Spojení druží“ byla speciálně určena k vedení zahraniční korespondence. V této loži vynikl hlavně slavný revolucionář Savalette de Langes. Tento zednář spravoval královskou pokladnu. Maje co největší důvěru mocnářovu, bral současně účastenství i ve všech tajných schůzích, ve všech ložích, ve všech spiknutích.

Aby všechny byly sloučeny, učinil ze své lože směs sofistických, martinistických a zednářských systémů.

Ale aby do své lože přilákal také skvělou společnost a tak zamaskoval svůj vlastní účel a svou činnost, učinil ze své lože také místo nádherných zábav a radovánek, tam sjížděla se veškerá skvělá šlechta oné doby, při čemž francouzská garda udržovala pořádek před místem schůzí, tak že schůze této lože pořádaný jaksí pod protektorátem samotného krále.

Ale skvělá společnost oddávající se nevinnému veselí netušila, že několik kroků od ní pracuje „tajný výbor“, jehož obětí v brzku ona sama se stane.

Mezi událostmi francouzské revoluce existuje jedno faktum, budící všeobecný údiv, nepochopitelné historikům, nepochopitelné i Napoleonu v době, kdy byl na Sv. Heleně.

---

*) Barruel tamtéž.

Co pohnulo Ludvíka XVI. k tomu, aby maje nejlepší naděje na vítězství a jsa v prostřed boje, poslal Švýcarům, hájícím Tuillerie, rozkaz, aby složili zbraň a vrátili se do kasáren? Kdyby tento rozkaz nebyl býval vydán, nebylo by bývalo z celé revoluce nic víc, než obyčejná krise, jakých prodělala francouzská monarchie už několik. Práví se, že rozkaz tento sice není psán jeho rukou, ale že je jím podepsán a že je uložen v museu Cornavalle. Tuto jeho přesný text: „Král poroučí Švýcarům složiti zbraň a vrátiti se do svých kasáren.“ Podepsáno „Louis“.

Proto přece však je pochybno, zda Ludvík XVI. i při známé své bezcharakternosti, v proudu boje vydal rozkaz, jenž ho nutně musil zničit a jenž tak udivil švýcarské vojsko, že toto ani nechtělo věřiti tomu, že je rozkaz od krále.

Poslanec Choudier, později člen konventu, hlasující pro smrt královu, prohlašuje slavnostně ve svých memoirech (jež nedávno vyšly), že král nedal takový rozkaz (o čemž on, jenž tehdy byl na blízku králi, je plně přesvědčen!), že v té době nikdo se ku králi nepřiblížil a že král nejméně byl náchylen k vzdání se, když naopak chtěl sám s kordem v ruce bojovati.*)

Rozkaz, podepsaný králem, na něž se odvolávají, byl dán až po ukončení boje zbytkům švýcarských čet. Ale kdo tedy se dopustil falšování? Kdo dodal v ohni boje rozkaz jménem krále, rozkaz jenž zničil monarchii?

Na tu otázku je jen jedna odpověď: de Langes nebyl jediným zrádcem, král a královna byli obklopeni mnoha zrádci, mezi něž patřil i ministr Necker, jeho žena a mnozí jiní.

Podmínky, za nichž vynesena rozsudek smrti, jsou neméně záhadny: zde však existence falše a podvržení je zcela evidentní.

Dle některých svědectví,**) byl Ludvík XVI. odsouzen k smrti už r. 1782 a 1785 na světovém kongressu zednářů (jež svolal Weisshaupt do Wilhelmsbadu) a na schůzi zednářské, jež se konala ve Frankfurtě. V těchto schůzích byla přijata tak vážná usnesení, že někteří z účastníků byli tím do té míry ohromeni, že z loží vystoupili, načež někteří z nich byli v brzku neviditelnou rukou zabiti.

---

*) Viktor Barricand. Zápisky a poznámky Choudiera. Str. 148. Paříž 1897.

***) Markýz Costa de Beauregard „Román royalisty. Vzpomínky hraběte de Vivieux,“ a „List kardinála Mat., arcibiskupa Besançonského“ citovaný v Drumontově „Židovské Francii“.

Hrabě de Vivieux po kongressu r. 1782, kde byl delegátem francouzských zednářů, rozhodl se opustiti zednářstvo a řekl k baronovi de Gillet:

„Nemohu vám prozraditi to, co se stalo; jen tolik řeknu, že to bylo vážnější, než si myslíte. Spiknutí, které bylo zosnováno, je tak důmyslně promyšleno, že monarchii i církev už nic nezachrání.“*)

V každém případě dle nejnovějších přesných badání. zasvěcených této otázce (bohužel jen málo rozšířených) můžeme (vzdor všemu, čemu nás až posud učili) říci s plným přesvědčením, že konvent ve svém zákonitém sestavení nikdy neodsuzoval Ludvíka XVI. k smrti.

Král francouzský ve skutečnosti byl k smrti odsouzen ve Frankfurtě.

V stati, vytištěné v „Obzoru revoluce“, velmi málo bohužel známém, Gustav Bord,**) jenž po dvacet let pracoval na dějinách revoluce, dokazuje na základě zcela věrohodných zpráv, že odsouzení k smrti Ludvíka XVI. bylo proti přání konventu docíleno jen tím, že mezi hlasujícími bylo jich 14 uvedeno v omyl; a i tehdy rozhodla o smrti králově jenom většina — jednoho hlasu!

Historik Lenôtre***) uvádí v té věci písemní prohlášení člena „Povstalecké komunity“ Goré-a:

„Kdo poručil, aby se o tom hlasovalo, nevím. V radě o tom nikdy nebylo ani řeči. Dělal to na mne dojem, že mocná jakási strana tu působí bez vědomí rady i bez vědomí maira, jenž radě předsedal.“

Takovými prostředky dosažena poprava krále, jež pod nebyvale silnou ochranou vojska provedena 21. ledna r. 1793 ve městě, kde z 80.000 stálých obyvatelů nebylo ani 2000, jež by si byly vskutku přály jeho smrti, ale kde za to byli lidé, kteří už déle než po 30 let vykonávali v ložích symbolickou popravu nad manequinem Filipa Krásného.

---

*) Markýz Costa de Beauregard.

***) Bord & d'Erico, Obzor revoluce, III. 1885. „Pravda o odsouzení k smrti Ludvíka XVI.“

****) Lenôtre, Marie Antoinette. Svědectví radního Goré-a. Paříž. Perrin.

Závěr.

A tak buďto revoluce, již nikdo nezaměňuje evoluci, představuje velké sociální hnutí, nevyhnutelné a blahotvorné, přirozeně vyvolané hlubokými příčinami, zájmy a nutnostmi, jak v to věří mnozí čestní lidé . . . Ale pak, kde se běře naše mravní zeslabení, naše zmatky a bouře, jež se zvětšují, místo aby se zmenšovaly současně s úspěchem a vzrůstem revolučních ideí?

Čím si je máme objasniti? . . .

Nebo . . . není revoluce nic jiného, než gigantská, uměle vytvořená machinace, namířená zatvrzelými nepřátely proti křesťanství a státu. Pak ovšem se objasňují naše bouře a zmatky.

„Jedno je jisto“ — praví autor ku konci své zprávy — „že totiž neznáme dějiny francouzské revoluce a že je naši povinností poznati je a pak s nimi seznámiti i Francii.“

Petrohrad, leden 1905.

N. L.

Svobodné zednářstvo jako zbraň vnější anglické politiky.

„V Evropě je národnost, nebezpečná svou ohromnou silou. ovládající na celé zeměkouli mohutné zbraně, jichž používá s podivuhodným uměním a lstivostí.

Tento národ, jenž prožil, dříve než jiní národové, veškerý fáse náboženské a politické revoluce, měl příležitost poznati vášně v největším jich rozjetí a zločiny ve všech formách. Národ ten zná všemožné motivy, jež řídívali politické a náboženské zmatky: Národ ten nedá se oklamati prázdnyimi frásemi, jimž se za revoluční doby přikrývají různé vášně a zájmy.

Jeho cit se přliš otupil, aby se v něm lehce dal vzbuditi onen rozruch, jenž krví a slzami zalil jiné země.

Kdy celý svět je zmítán bouřemi, národ ten dovede zachovati si vnitřní klid a mír, jenž je mu zárukou blahobytu a bohatství, jako je mu zárukou bezpečí oceán, jenž omývá břehy jeho vlasti se všech stran.

Kořistě z tak výhodného položení, národ ten stopuje hnutí druhých národů, aby zapřáhl je do svého vozu, budou-li tak naivní a půjdou-li za jeho hlasem. Národ ten snaží se alespoň stavěti překážky jejich rozvoji, když cit nezávislosti vymaňuje je z jeho vlivu.

Národ ten, snaže se všude po rozšíření se a to pomocí prostě kupecké politiky, dovede chytře zakrýti zájmy, jež ho řídí.

Náboženství a politické idee, týká-li se věc jiného národa, jsou národu tomu zcela lhostejny, ale stejně chytře dovede národ tento bojovati touto zbraní, aby si získal přátele, aby porazil protivníky a aby zapředel jiné do své sítě, již jeho „kšeftáři“ rozešleli po celém světě.

Diplomati tohoto národa bedlivě studují vše, co by jim mohlo pomoci a co by mohlo býti překážkou rozvoje jiných národů.

Oni neomezují se na hranice politiky, oni sledují životní princip, příčiny síly a energii k a ž d é h o národa.“

Balmez.*)

Úvod.

Tento citát je epitaferm k neobyčejně zajímavé knize, jež letos anonymně vyšla ve Francii pod názvem: „Tajemství Svobodného Zednářstva.“ Je známo, že dominující a zhoubný vliv zednářstva na Francii povzbudil v poslední době mnoho vážných spisovatelů této země k tomu, aby se věnovali bádání nad historií zednářstva.

Autor výše zmíněné knihy náleží k jejich počtu. Srovnáváje ničivý vliv zednářstva — pokud se náboženství, vlastenectví a státního pořádku tkne — ve všech zemích, v nichž je zednářstvo rozšířeno s blahodárným vlivem, jaký má zednářství jedině na Anglii, autor „Tajemství svobodného zednářství“ obrátil svá bádání k rozřešení zmíněného protikladu. Tato bádání přivedla ho k závěrku, že zednářství bylo vytvořeno právě jen anglickými státníky, kteří už po tři staletí používají ho jako zbraně k rozšíření a upevnění moci Anglie a zeslabení i zničení jiných států, jež se staví na překážku rozvoji Anglie.

Tento nový názor o cestě, jakou dostihují Angličané své mohutnosti a na politiku anglickou vzhledem k jiným státům je, doufáme, zajímavým i pro naše čtenářstvo.

Původ a význam zednářstva dle vlastního jejich udání.

Zednářstvo dle mnoha nepopíratelných důkazů je tajným spolkem, jenž sleduje cíle politické. Chtějíc skryti své pravé účely a cíle, a ukojiti zájem, jenž se v společnosti pro ně jeví, vystupovalo nejednou s objasněním a informováním podávajíc nejrůznější a nejfantastičtější zprávy o podstatě zednářstva. Účelem toho bylo zmásti badatele, kteří snaží se proniknouti tajemství zednářství.

Z četných sborníků, protokolů, memoirů, rozšiřovaných zednářstvem na vlastní vrub, poznáváme, že zednářstvo je „Chrám“ že dva sloupy „Chrámu“ označují se písmenami Ž a V, že čle-

*) Balmez, španělský spisovatel 1810—1848.

nové zednářství nazývají se „bratřimi“, že se zednářské vědě vyučuje v ložích, že posvěcení dělí se na tři oddíly: učedník, tovaryš a mistr. Dozvídáme se o tajných obřadech a ceremoniích, jež působí na fantasmii naivních lidí.

Tato zednářská literatura vydává zednářství brzo za dobročinnou, brzo za vědeckou společnost. To i ono je nesprávné. Mezi filantropickými skutky, známými celému světu, sotva asi kdo může poukázati na jediné, jež by bylo dílem zednářských rukou.

„Nepřijímejte mezi nás nikdy lidi, kteří potřebují materiální pomoci“ — praví „bratr“ Bernonville — „ale přijímejte ty, kdo nám ji mohou prokázati.“ *)

Co se týká vědecké stránky zednářstva, ta je velmi mlhavou. Jeho vlastní dějiny, zabítí Chirama **) a Jacquesa Molleta ***) zaujmají hlavní místo. To vše je zcela nevinné a tak vážná odhalení musí sňati podezření s „dobrých lidí“, jejichž jedinou starostí je msta za zavraždění Chirama a Molleta. Zednářství připisuje si starý původ: kollegium žreců starého Egypta, tajemství Eleusise, školy Druidů, škola Pythagorejců, to je prý počátek zednářstva.

Ale jak se uskutečnil přechod od této starověkosti k dnešnímu zednářstvu, to zůstalo hádankou.

Některí zednáři připouštějí, že řemeslné korporace sehrály tuto úlohu, sdělujece pokolení od pokolení tajemství zednářská.

Druzí zednáři soudí, že Rytíři Chrámu přinesli z východu do Evropy dávná tajemství a stali se pojítkem mezi starými a soudobými zednáři.

Co se týče korporace zednářů (maçons), již prý tvořili jakési pokračování řádu zednářů založeného prý při stavbě Šalomounova chrámu, tu korporace zednická, jakož i druhé korporace řemeslnické za středověku měly v Anglii i všude jinde čistě řemeslnický ráz a neměly jiných tajemství, než profesionálních. Ke konci XVI. století technický pokrok znemožnil zachování profesionálních tajemství, čímž existence řemeslnických korporací ztratila význam.

---

*) Rahaune, Filosofický kurs bývalých a soudobých obětavostí, str. 368.

**) Chiram, architekt, budovatel Šalomounova chrámu, jež zednáři vydávají za zakladatele svého řádu

***) Jacques Mollet, poslední velmistr Řádu Rytířů Chrámu, za živa upálený r. 1314.

Ale organizace existovala. Byla to organizace tajného spolku a ji použili jako prázdnou mušli, aby zřídili novou tajnou společnost, podrževše staré formy a starý název, ale přijavše zcela nový účel.

Souvislost zednářstva s řádem Rytířů Chrámu nemá jiného dotvrzení, než svědectví některých zednářů velmi pochybné věrohodnosti.*)

Řád Rytířů Chrámu byl zrušen na začátku XVI. století. Kdyby byl dále tajně existoval, tu by se byla jeho činnost jistě objevila v dobách tajné činnosti tak vhodných, jakými byl čas nedospělosti Karla V., selské povstání ve Francii r. 1358, doba šílenství Karla VI. atd.

Různá mínění o svobodném zednářstvu.

Zprávy, rozšířené samými zednáři, a zprávy, jež pronikly do světa mimo jejich vůli posloužily k sestavení různých úsudků o cílech a původu této společnosti.

Katolická církev vždy bděle stopovala činnost zednářstva a vedla proti němu energický boj. Ale církev dělala tu chybu, že viděla v zednářství pouze zjev protikatolický, jednu z mnohých heresí, s nimiž musila bojovat a neviděla toho, že cíle zednářství jsou daleko širší a složitější a že na rozdíl od jiných heresí nebyla pakou zednářství abstraktní idea, ale něco zcela pozitivního a materialistického.

Druhé mínění o zednářství mají antisemité, kteří připisují jeho organizaci Židům. Takový názor potřebuje vědeckého probádání. Zednáři používají Židů jako velice užitečného živlu ve své činnosti a navzájem; ale tato kombinace vytvořila se teprve v době poslední. Objevení se zednářů ve Francii vztahuje se k počátku XVIII. století, zatím co Židé do revoluce zaměstnávali se jen obchodem (?) a jiné druhy kariery pro ně byly uzavřeny, tak že veškerého jejich snažení — projevující se četnými peticemi k Ludvíkovi XVI. — směřovalo k tomu, aby jim byl povolen vstup do společnosti. Lidé, kteří se nalézali v takovém postavení, ztěžka (?) byli by zosnovali tajný spolek s tak ohromným vlivem, spolek, v němž brala účastenství nejvyšší aristokracie francouzská. Druhý

---

*) Uvěřejňujeme sice tento názor autora „Tajemství svob. zednářstva,“ prohlašujeme však, že nová bádání přivádějí nás k úsudku zcela opačnému. Dnes spojitost řádu Rytířů Chrámu a svobodných zednářů je nepochybná.

důvod proti židovskému původu zednářstva je ten, že Židé dlouho byli vyloučení z řad zednářských, do nichž v Německu nepřijímání ještě ani poč. XIX. stol.)*

Konečně existuje ještě názor, jenž ztotožňuje zednářstvo s protestantstvem, náhled, jež usilovně udržují sami zednáři, kteří k vůli tomu zfabrikovali t. zv. Kolinskou chartu, vztahující se „prý“ k r. 1535. Je to jakýsi protokol podepsaný devatenácti zástupci různých stran. Mezi podpisy jsou jména Melanchton, Colligny, Stanhope a j.**)

Tento protokol je protestem proti rozšiřování špatných zpráv o zednářích a autorem jeho je Bedřich Nassavský, velmistr holandských loží, a pravost jeho potvrzena čtyřmi ložemi Hag-skými a Delftskými.

Tento hrubý falsifikát bije do očí četnými anachronismy a slohem zcela cizím století XVI.

Věrohodnější prameny zpráv o zednářství.

Jak viděti z předchozího, musíme používatí zpráv, jež pocházejí od samotného zednářstva, jen s velkou opatrností. Věrohodnějšími jsou odhalení bývalých zednářů. Tak hrabě Haugwitz, jenž byl v čele pruských, polských a ruských loží a jenž je opustil, když poznal pravý cíl jejich, přednesl r. 1822 na kongressu „Svatého Svazu“ ve Veroně důkladný referát, v němž praví, že „cílem zednářstva je dosíci světové vlády, zmocniti se trůnů a učiniti z císařů a vládců nástroj svých cílů“.

Následkem tohoto memoranda byl zákaz zednářstva v Rusku.

Dále existují prameny, jichž věrohodnost nepodléhá pochybnosti: jsou to tajné dokumenty zkonfiskované policií těch zemí, v nichž tajné machinace zednářů budily podezření vlád (v Bavorsku v XVIII. stol., v Itáli: v XIX. stol.).

Význačné črty zednářstva.

Hlavním pravidlem zednářstva je zachovávání tajemství, jež jde tak daleko, že velká část zednářů neví ani, komu je podřízena, a kdo jsou jejími vůdci. Oni viděli mohutnost spolku, ale

*) Autor pouští se zřetele mnohé okolnosti, jež mluví právě pro opačné mínění!

**) Melanchton, protestant, přítel Lutherův (1497—1560), Colligny, hlava protestantů, oběť Bartolomějské noci (1517—1572), Stanhope, státník anglický (1753—1816).

neznali její cíle. Tato nevědomost většiny zednářstva vedla k svolání velkých zednářských kongressů v Lyonu, Paříži, Wilhelmsbadu*) atd., kde byly řádu bratřimi předloženy tyto otázky: Jaký je původ zednářstva? Má-li ono své vůdce? Kdo to jsou? Jaké jsou jejich povinnosti? Mají-li pomlčeti, nebo jen objasňovati? atd.

Ti, kdož měli na tyto otázky odpověděti, vyhnuli se tomu a odvrátili honem pozornost a fantasií tazatelů na jiné věci, méně důležité, na př. na ustanovení zednářského rituálu atd.

Tu je vhod podotknouti, že různé stupně, vyšší a nižší, jež dle svých zásluh zednáři obdrží, nejsou ničím jiným, než komedií, jež slouží k odvrácení pozornosti. Často osoby, stojící oficiálně v čele loží, bývají méně zasvěceny, než zcela zdánlivě nepatrní bratři, kteří nemají žádný vysoký stupeň.***) Toto neustálé a postupné povyšování je vymyšleno k lepšímu zachování tajemství, neboť většina naivních zednářů doufá, že dosáhne-li vyšších stupňů, nabude i znalosti veškerých tajností.

Druhý rys zednářství je železná disciplína, jež požaduje na bratřích řádu úplné a bezodmluvné podrobení se neviditelnému řízení.

Konečně třetím a nejcharakterističtějším rysem zednářství je nikdy neměnicí se stálost základního cíle a podivuhodná, po celá staletí dochovaná důslednost. Během tří set let zednářství methodicky a nezměnitelně sleduje svůj cíl.

Někdy neočekávané okolnosti (na př. objevení se vynikajících lidí, proti jejichž geniálnosti zednářství neví si pomoci) zadržují ruch zednářský; ale zednáři trpělivě čekají, a když oni vynikající lidé mizí se scény životní, tu sledují zednáři opět svůj vytknutý cíl.

Tato vzácná důslednost, jednota cíle a důslednost po celá staletí, ostře odlišují zednářství od všech politických svazů a náboženských sekt, jež nikdy nedovedly dosáhnouti úplné jednoty a jichž zájem i program neustále se měnily dle národnosti jejich členů.

Tak socialismus je mezinárodní. Jeho program je dle všeho velmi jasný a určitý: sloučení dělníků všech zemí proti kapita-

*) Na těchto kongressech zasvěcená část za zády nezasvěcené většiny připravovala půdu revoluci. (Viz níže)

**) S tímto názorem nemůžeme souhlasiti. Různost stupňů není jen pro odvrácení pozornosti; cílem stupňů je vychovávání člověka v zednářském duchu; co se pak týče nejvyšších stupňů tohoto řádu, tu právě v nich se soustřeďuje vedení jeho činnosti. N. I..

listům všech zemí. A přece nevidíme, že ve jménu společné věci dělníci všech zemí projevují úplnou jednotu. Zájmy francouzského, německého, italského a ruského dělníka nejsou vždy stejné a každý z nich raději jedná za sebe a pro sebe.

Zednářstvo také se jmenuje mezinárodním. Ale kdyby tak tomu bylo, tu by v jeho činnosti nezřídka nastalo váhání a změny dle toho, jaká národnost by v něm nabyla vrchu v tom nebo v druhém momentu.

Ale my vidíme, že činnost zednářstva se nemění, ať se provádí v té nebo v oné zemi, vidíme, že vždy a všude sleduje jeden a týž cíl.

„Dosíci světové vlády, zmocniti se všech trúnů a učiniti vladaře zbraněmi pro své účely“ (viz výše).

Do pravého tajemství zednářstva nezasvěcení bratři tohoto řádu se ptají: „Jaký je cíl naší společnosti a kdo ji řídí?“

Písemné dokumenty, zcela věrohodné, odhalily nám tajemství tohoto cíle. Ale kdo jsou tito neviditelní, nikomu neznámí vůdcové, kteří s tak neslýchanou úporností sledují po tři staletí tak velkolepou myšlenku?

To nemohou býti jednotlivé osoby, jež náhodou jsou v čele řádu; úkoly podobných rozměrů a podobné jich splnění není v silách jednotlivých osob.

Jen celá národnost, směřující k „světové vládě“, vidoucí záruku této vlády v zeslabení druhých národů a před ničím neustupující v cestě za dosažením cíle, mohla vybudovati tak velkolepý politický plán a provésti ho tak nezměnitelně.

Jaká je to národnost?

Francis Bacon a Nová Atlantis.

Abychom odpověděli na tuto otázku, musíme se nutně vrátiti k XVII. století. Mezi vynikajícími lidmi toho století obrací na sebe zvláštní pozornost anglický kancléř Francis Bacon (1561—1626). Encyklopedie, jež zrodila vládnoucí dnes politickou školu, je dílem Bacona. Idea patří jemu a sami autoři Encyklopedie to přiznávají, kladouce jeho jméno do záhlaví svých děl a prohlašující ho za svého proroka. Bacon je považován za učence a filosofa, iniciátora soudobé vědy a tvůrce experimentální metody.

Ale ten, kdo chce se blíže seznámiti s filosofickými a vědeckými pracemi Bacona, pozná jasně, že jeho filosofie nezaslouží

pozornosti a jeho vědecké spisy že neobstojí před ostřejší kritikou.*)

Skutečnost do té míry neshoduje se s reputací, jež rodáky a franc. encyklopedisty přisuzována Fr. Baconovi, že mimoděk naskytá se otázka, není-li tu pomísení se slavným jmenovcem, učeným mnichem Rogerem Baconem (1214—1297)? Nejsa ani zvláštním učencem ani filosofem, byl přece Francis Bacon vynikajícím mužem, ale ve zcela jiném oboru, jež jeho citelé pomíjejí hlubokým mlčením. Bacon byl znamenitým politikem a velkým Angličanem. Jeho politické spisy ohromují hloubkou a jasností myšlenek, určitostí a koncisností formy.

Takovými jsou „Úvahy o skutečné velikosti Veliké Britanie“, „Zkušenosti“, jež v posledním vydání vyšly latinsky pod názvem: „Sermones fidelis“. Tyto spisy jsou takměř neznámy, a přece je v nich obsažen celý složitý a podrobný politický program, jaký Anglie sleduje až po naše dny.

Je podivuhodno toto zamlčování — vrstevníky Baconovými a jeho kritiky — těchto pozoruhodných politických spisů a úsilné dělání reklamy zcela nezajímavým spisům filosofickým téhož autora.

„Sermones fidelis“ je sbírka úvah o umění řídití státy, šířiti jeho hranice, prováděti mezinárodní smlouvy, koloniální politiku atd. Celá kniha je proniknuta nejvelkolepější prorockou myšlenkou: „Vláda nad mořem je svého druhu vládou nad světem, jež jakoby šamou přírodou bylo věnováno Veliké Britanii. Národ, vládnoucí nad moři, může vždy vypovědětí válku, nebo se jí vyhnouti dle své vůle. Zbraní podporuje svůj obchod, jenž krmí jeho síly. Dříve nebo později budou mu náležeti veškeré poklady Indie.“**)

A dále: „Možno předpovědětí na základě zkušeností, že národ, jenž je zvláštnostmi svého genia a svých zákonů předurčen

---

*) V přiloze k své knize podává autor „Tajemství svob. zednářstva“ rozbor vědeckých a filosofických prací Baconových, založený na velice podrobném obeznámení se s celou věcí. Rozměry naší stati nedovolují nám citovati celý rozbor, ukážeme jen na tyto zajímavé věci:

1. větší část vědeckých a filosofických prací Baconových vydána jest po jeho smrti, při čemž jedině správným a úplným prý je vydání z roku 1705, t. j. vydání, vytištěné 150 let po jeho smrti,

2. v pozdějších vydáních vynechány hlavní vědecké omyly; už Lassalle v svém překladu měnil text, kdekoliv se mu nezdál správným.

***) Sermones fidelis XXIXII 2.

k tomu, aby byl dobyvatelem, ovládne druhé národy, a dříve neb později si je podmaní. Tento národ vždy musí míti pohotově důvody, na jejichž základě by mohl začíti vojnu, nebo lidé si ještě podnes zachovali do té míry pocit cti, že nelze nic provésti otevřeně, aniž bychom se nepřikryli pláštikem idey spravedlnosti.“*)

A k dosažení těchto cílů radí Bacon svým sourodákům: Používejte k své věci lidí podnikavých, smělých, rozhodných až k nestoudnosti, je-li toho třeba, osobně zaujatých pro vaši věc a její zdar. Třeba si přiznati: svět je tak zkažen, že lidé schopní všech intrik jsou naši věci daleko prospěšnější, než lidé čestní.“**)

Tak tedy určením Anglie je světová vláda dostižitelná pomocí vlády nad moři. a všechny prostředky k dosažení toho jsou dobré. Je jen nutno přikrývati je pěkným předstíráním.

Nelze nepřiznati, že anglický národ dovedl využívatosti těchto poučení svého geniálního kancléře.

Avšak Fr. Bacon, vytvořiv politický program Anglie, nepřestal na tom, ale (chtěje zabezpečiti i přesné provedení ho) zjednal mohutnou zbraň k dostižení cíle toho.

„Nová Atlantis“, jedno ze skoro neznámých děl Baconových, vrhá světlo na tuto ideu lstivého politika. Bylo prý napsáno roku 1621. Bohužel, že toto dílo zůstalo nedokončeno; můžeme je však doplniti tím, co Bacon napsal dříve, a máme zase uzavřený celek, a to velmi zajímavý.

Je to nic víc a nic míň, než ve fiantastické formě vyložený plán státu, jenž je řízen tajným spolkem.

Ostrov „Bensalem“ je řízen monarchou a parlamentem, podřízeným skutečně tajnému spolku „Šalomounova chrámu“, jenž skrývá svůj pravý význam pod zástěrou vědecké společnosti.

Tito tajní strůjci získávají své vlastní vládu nad celým světem; druzí národové staví se jim v tom na odpor. Je nutno se slabiti tyto národy, zničiti jejich moc. Vojna není vždy k tomu vhodným prostředkem; ona často vede právě k opačným výsledkům a k ztrátě plodů mnohaleté činnosti, ježto u některých národů bývají silnými citi, náboženství a vlastenectví.

Je nutno zničiti tyto nebezpečné předsudky. Proto je nutno rozeslati agenty po všech zemích: nechť všude zřizují pobočky „Šalomounova chrámu“, nechť pod pokrývkou humanitních ideí,

*) Tamtéž, XXIX.

**) Tamtéž, XI.VI.

rozrušují rodinu, náboženství a vlastenectví těchto národů. Ale na ostrově „Bensalem“ členové „Šalomounova chrámu“ budou svatě chrániti i železnou rukou upevňovati tyto „předsudky“, na nichž spočívá státní moc.

Tento program je nám znám! Je to — program svobodného zednářstva, jež neúnavně provádělo jej po tři staletí a jež jej provádí až po dnes.

A abychom odpověděli na otázku, již jsme si položili, kdo totiž řídí zednářstvo, vyhledejme jen na zemských polokoulích onen ostrov „Bensalem“, ostrov, jenž ovládnutím moří zmocnil se vlády nad světem, jenž zakrývá své exkurse a svou výbojnost i zneužívání moci ideami spravedlnosti a humanity, ostrov, jehož politika sestává ze lži a licoměrnosti.

Počátky svobodného zednářstva v Anglii.

Korporace zednářů, nazývajících se v Anglii „Svobodnými zednáři“, měly do počátku XVII. stol. v Anglii i jinde čistě řemeslnický ráz a účelem jich (jak výše řečeno) bylo prostě zachovávání profesionálního tajemství, pokud se týče různých způsobů, užívaných v architektuře. Vědecké objevy, jež učinily nemožným další zachování profesionálního tajemství, zbavily korporace ty jejich bývalého významu, a ony existovaly už jen co instituce dobročinnosti a vzájemné pomoci. Od počátku XVII. stol. začínají se do korporací zednářů vkrádati cizí osoby, které jsou přijímány co čestní členové, od nichž lze očekávat užitek.

Mezi těmito čestnými členy pronikly do zednářských korporací také členové řádu „Rosenkreuzer“, kteří povzbudili tyto řemeslnické svazy k novému životu, jenž neměl pranic společného s jejich dřívějšími cíli.

Kdo byli tito „Rosenkreuzer“? Byl to tajný spolek, jenž měl stejné rysy se zednářstvem. Obklopovali se stejnou tajností, tak že o vzniku jich a o činnosti víme pramálo.

První zmínky o tomto řádu jsou z doby kolem r. 1613.

„Na počátku XVII. stol. existoval spolek pod jménem „bratři Rosenkreuzerovci“. Členové jeho zaměstnávali se tajným badáním v oboru chemie a medicíny. Rosenkreuzer měli své pobočky ve všech zemích Evropy a když se objevilo svobodné zednářstvo, neomeškali proníknouti do něho se svou bezplodnou činností.“*)

*) Clavel, *Illustr. dějiny* str. 181.

„Tento spolek měl mezi svými členy Angličany, Francise Bacona, Roberta Fladda, Eliáše Ashmola, Němce Michala Meyera a jiné a rychle rozšířil se po Evropě.“*)

Název „Rosenkreuzer“ — dle jejich svědectví — pochází od jakéhosi Kristiana Rosenkreuze, jenž žil ve XIV. stol. r. 1604 (za života Baconova); „mudrci“ prý našli jeskyni, v níž žil a umřel Kristian Rosenkreuz a dle nalezených tam dokumentů založili projektovaný jím řád. Roku 1619 objevila se anonymní brožura, pojmenovaná „Bratr Rosenkreuzer“, jež poukazovala na řád tento jako na instituci škodlivou. Roku 1653 v Amsterdamu vyšel spis Campanelly „Úvaha o španělské monarchii“, v němž se praví, že řád Rosenkreuzerů systematicky cílí k sociálnímu převratu.

Roku 1646 Elias Ashmol,**) přijatý v Londýně do jedné ze zednářských loží, uvedl do ní bratry Rosenkreuzery, což mělo za následek některé změny v organisaci zednářské.***)

Od té doby začíná neustálá, ale opatrná a velmi chytře promyšlená přeměna svazu řemeslníků — jehož existence byla teď bez významu — v mohutný tajný spolek, jenž od řemeslnické korporace vzal jen jméno a formu.

Roku 1703 „svobodní zednáři“ londýnští rozhodli se otevřeně přijímatí mezi sebe lidi, zcela vzdálené zednickému řemeslu

Roku 1717 slučují se existující lože v jednu, tvoří „Velkou loži Anglie“ a volí si velmistra, Ant. Sawyera.

Od té chvíle šíří se zednářstvo po světě s neuvěřitelnou rychlostí a jistotou, což apologisté jeho vykládají „čistotou“ jeho učení a potřebou vzdělání, již cítil svět. My připisujeme to spíše zrale uváženému plánu a připravené půdě.

Rozšíření zednářstva mimo Anglii.

Rozšíření zednářstva po světě mělo stejný průběh. Objevovaly se jakési tajemné svazy, založené cizinci. Šířily se o nich podivné pověsti, jež budily podezření vlád. Následovaly výslechy a zákazy. Mezi tím byli monarchové, nebo ministři zasvěceni do

*) Tamtéž, str. 386.

**) Elias Ashmol, anglický žid, znamenitý starožitník a vynikající fyzik. Byl hlavním spolupracovníkem Baconovým v akci přetvoření řemeslnického svazu zednářů na spolek svob. zednářstva.

N. L.

3 ***) Rahoun, zednář. pravověrnost, str. 29.

tajností zednářstva. Pronásledování změnilo se v protektorství vlivu plných adeptů, kteří byli hříčkami v rukou zednářů, pokud nestali se jejich obětmi. Významno je, že všude zakladateli loží byli Angličané.

Hollandsko.

V Hollandsku vztahují se první stopy zednářstva dle Smithova svědectví k roku 1725. František Lothrinský, velkovévoda Toskánský, později císař německý, byl zasvěcen do zednářstva roku 1731 v hollandské loži, jíž předsedal Angličan, lord Chesterfield. Roku 1735 právě v Hollandsku vyvolalo zednářstvo proti sobě podezření vlády. (Clavel, *Illustr. dějiny.*) Začaly výslechy, pronásledování. Ale zednáři použili veškeré své chytrosti. Několik úředníků bylo do zednářství zasvěceno, a od té chvíle směl tajný spolek klidně se rozvíjeti.

Švýcarsko.

Velká provinciální anglická lože byla založena v Ženevě r. 1737. Angličanem, sirem Georgesem Hamiltonem, jenž měl plnou moc od velké londýnské lože.

Roku 1739 několik Angličanů, bydlicích v Lausannu, založilo tam loži pod jm. „Úplný svaz cizinců“, majíce k tomu plnou moc londýnské velké lože. Brzo na to objevily se pobočky lausannenské lože v Bernu a jiných městech (Clavel, str. 127, 129).

Španěly a Portugaly.

První lože založena v Gibraltaru r. 1726 co odbočka velké lože anglické (Clavel, str. 129).

R. 1728 zřízena v Madridu Angličanem, vévodou Bostonem, nová pobočka. R. 1740 začala vláda prohlédati činnost „bratří“. Roku 1751 vydal Ferdinand VI. rozkaz, jímž zednáři přirovnávání k velezrádcům. Roku 1757 uvězněn francouzský agent, zednář Tournon, a pak ze Španělska vypovězen.

V Portugalsku objevilo se zednářství r. 1727; roku 1743 poslání tři zednáři do káznice; anglický král se jich však prostřednictvím vyslance lorda Comptona ujal tak, že byli osvobozeni a poslání do Aglie.

. Italie.

Do Italie — vlivem národnostních předsudků — proniklo zednářství jen stěží (Clavel, str. 128). Objevilo se tam roku 1739 a to v největší tajnosti. Giovanni Gaston, poslední velkovévoda z rodu Medici, vydal proti nim edikt. Ale po jeho smrti začali zednáři zase svou činnost (Clavel, str. 142). Pronásledované zednáře vždy mocně chránila Anglie. „Když František Lothrinský (viz „Hollandsko“!) nastoupil na trůn velkovévodský, dal zednářům svobodu a sám osobně snažil se zříditi několik loží ve Florencii“ (Clavel, str. 144).

Rakousko.

Roku 1797 bylo už zednářstvo rozšířeno po Rakousku. Za císaře Karla VI. a Karla VII. byli zednáři energicky pronásledováni. Totéž bylo za císařovny Marie Teresie. Ale František Lothrinský (protivník císaře Karla VII. podporovaný Anglií), stav se císařem, dal zednářům úplnou svobodu a možnost šířiti se po Rakousku (Clavel).

Švédsko.

Zednářství proniklo do Švédska z Anglie kolem r. 1736. Toho roku 15. dubna velká lože anglická jmenovala hraběte Scheffera velmistrem všech švédských loží. (Rahoun, str. 263.) Švédské zednářstvo mělo svého proroka v osobě polomystika a pološarlatána Svedenborga, jenž velice dlouho žil v Anglii (Tafel, Sborník dokumentů).

Rusko.

Zednářstvo objevilo se v Rusku kolem r. 1731, ale za carevny Anna Joanovny počínalo si velice tajně. R. 1740 vstoupil na trůn tříměsíční car Joan VI. Toho roku založena Angličany lože v Petrohradě (Clavel str. 127.). Za Jelisavety byla činnost zednářstva opět zaražena. Petr III. a Kateřina Veliká přáli zednářstvu. I Kateřina II mu zprvu přála, ale pak, postřehnuvši nebezpečí, jež od zednářstva hrozilo její říši, začala je pronásledovati. Vynikající zednář této doby, Novikov, byl vsazen do pevnosti proto, že patřil k tomuto tajnému spolku. Proto přece však zednář La-

harpe (Švýcar) byl vychovatelem následníka trůnu Alexandra Pavloviče. Kdyby nebylo této náhodné (?) okolnosti, sám Bůh ví, zda by byl Alexander I. zamítl plán Napoleonův na zničení Anglie s pomocí kontinentálního svazu a co by bylo teď zůstalo ze světové moci Anglie. *)

Dánsko.

Dle svědectví Smithova a druhých historiků byl jmenován velmistr dánských loží roku 1747 velkou loží anglickou.

Turecko.

Roku 1748 turecká vláda v Cařihradě rozhodla se uvězniti zednáře a zničiti místo jejich schůzek. Ale anglický vyslanec intervenoval a překazil provedení tohoto usnesení. (Clavel str. 130.)

Německo a illuminismus Weisshauptův.

Dějiny zednářství v Německu podávají nám zcela přesné zprávy o tomto tajném spolku, ježto právě v Německu byly odhaleny a vládou konfiskovány tajné dokumenty zednářské.

Dle Prestona byla první lože založena v Hamburce r. 1733. R. 1738 v noci ze dne 14. na 15. dubna Bedřich II., tehdy ještě princ následník, byl v Brunšviku zasvěcen do zednářstva.

To ovšem událo se v nejhlubší tajnosti, ježto pruský král zakázal schůzky tajných spolků. Roku 1771 jakýsi Zinzendorf, jenž vytvořil své vlastní obřady, dostal od velké lože anglické patent k zřízení lože v Berlíně (Rahoun str. 263.). V Německu, jako všude, úloha zednářstva vzbudila podezření vlády, jež na to vydala edikty, zakazující občanům pod trestem vězení poskytovat útulek schůzím zednářským. (Clavel str. 142.) Ale i v tomto případě, jakož i v druhých, byly zednáři získány vlivuplné osoby, jež pomohly zednářstvu k tomu, že mohlo se bez překážky šířiti po Německu.

---

*) Od té doby zednářstvo působilo v Rusku nepřetržitě (Srv. A. Pypin, *Materialy dlja izslědovanija istoriji masonskich lož*, *Věstník Evropy* 1872). — Za posledních patnáct let obnovilo zednářstvo energicky svou činnost v Rusku, čímž se objasňují vnitřní i vnější rány, jež stíhají Rusko a také neustálé pokusy naší diplomacie a našeho tisku zjednatí si přízeň, ne-li spojenectví nepřátelské nám Anglie! Ze jednání toto je šílenství — je očividno!

Hlavními šířiteli zednářstva byly protestantské university. Professor ingolstadtské university Adam Weisshaupt, vystupuje také s novým, tajným učením — illuminismem. Zednářští spisovatelé připisují založení illuminismu Weisshauptovi, popírajíce totožnost jeho se zednářstvím.

Ale dokumenty illuminatů, zachycené policií, dokazují, že je to totéž zednářstvo, jen že pod jiným jménem. Činnost Weisshauptova a jeho spoiupracovníků barona Knigge a Zwacka začíná rokem 1776. R. 1785 šíří se jeho stoupenci po celém Bavorsku. Ale kurfirst bavorský — jsa upozorněn Bedřichem II., jenž dobře postřehl, jaké nebezpečí hrozí monarchům od zednářstva — zakázal v Bavorsku všechny tajné spolky.

Weisshaupt zbáven professury, odebral se do Řezna, kde ve své činnosti pokračoval. Jeden z jeho stoupenců, bývalý pastor Lanz, odeslaný s instrukcemi, byl zabit bleskem. U něho našli listiny, jež přiměly vládu, aby u hlavních illuminatů byla provedena prohlídka. Na základě nalezených dokumentů byl Weisshaupt odsouzen k smrti, on však prchl a nalezl útočiště u prince Sachsen-Koburg-Gothského, jenž patřil k zednářům. Hlavní stoupenci Weisshauptovi rovněž uprchli a ukryli se.

Dokumenty, zkonfiskované v Bavorsku, obeznamují nás s podstatou illuminismu, totožného se zednářstvím.

Co chce zednářství?

„Zmenšujte, ničte v srdcích lidí cit vlasteneckv í“.

Pomocí tajných filosofických škol „vládcové i národnosti zmizí se světa. Pak bude rozum jediným zákonodárcem. Jaká to zaslepenost, mysliti si, že lidský rođ bude věčně tak zotročen, jako až posud“.

„Naše spolky činí lidi lhostejnými k zájmům vlády, slučují lidi různých národností a náboženství, odjímají církvi a státu nejlepší a neenergičtější duchy. Tím podkopují se pod základv států, působí na mezinárodní styky a maskují naši činnost.“ („Poučení při obdržení stupně skotského rytíře č. 1.“)

Aby měl větší vliv na lidský rozum, illuminismus hlásá návrat k přírodě, zřeknutí se všech předsudků.

Poukázáno i na prostředky, jichž používá zednářstvo k rozšíření a upevnění svých ideí:

„Aby byly podmaněny myslí, nutno hlásati s velkým ohněm zájmy veškerého lidstva a suggerovati lhostejnost k zájmům jednotlivých skupin lidstva.“ (Poučení při obdržení stupně Ředitele.)

„Pro ty, kdož nemohou se zřici víry v Krista, řekneme, že Kristus rovněž hlásal náboženství Přírody a Rozumu. Dodáme, že toto prosté náboženství bylo zkaženo, ale že my jsme praví dědici nefalšované Kristovy nauky. Pak stačí dodati jen několik slov proti duchovenstvu a mnichům. (Listy Kniggea k Zwackovi, str. 104.)

„Ó lidé, v čem nelze vás přesvědčiti! Upřímně řečeno, nemyslil jsem, že se stanu zakladatelem nové víry“ (Tamtéž, II., čís. 18).

Když tyto dokumenty — obsahující chytře promyšlený plán spiknutí proti státu — byly otištěny, tu zednářstvo slavnostně odříkalo se illuminismu, než totožnost obou spolků byla příliš jasnou, aby tomuto odřeknutí se byla dána víra.

Úloha skotských rytířů (stupeň illuminismu) záležela v zřizování zednářských loží.

„V každém jen poněkud významném městě zřizujte zednářské lože se třemi obvyklými stupni.“ (Poučení skot. rytířům č. 1.)

Historikové, opat Barruel a Louis Blanc, dali se oklamati a považují illuminismus za samostatné učení, vytvořené Weisshauptem. Nehledě k oficiálním důkazům totožnosti zednářstva a illuminismu, nezdá se nám pravděpodobným, aby chudý professor mohl si vymysleti a uskutečniti tak velkolepý plán během několika let. K tomu je třeba ohromných prostředků, už předem připravené půdy a vliv zákonu se vymykající a mohutné organizace. Vynikající duch, hluboká licoměrnost a nezlomná energie Weisshauptova byly jen zbraní této organizace.

On sám, ctižádostivý a mající slabost psáti mnoho o svých ideích, nehodil se za ředitele tajného spolku. Jakýsi baron Knigge, tajuplná osoba, držící se v ústraní, zastával Weisshaupta všude tam, kde bylo třeba jednati (kongress ve Wilhelmsbadu atd). Než i Knigge nejednal sám o své újmě — on byl nástrojem mohutné a tajné organizace, nazvané — svobodným zednářstvem.

Francie. Zednářstvo a francouzská revoluce.

Opat Barruel a Louis Blanc doznávají, že velká francouzská revoluce je výsledkem činnosti zednářských loží. Mirabeau (sám zednář) to nepopírá. Zednářstvo zorganizováno ve Francii r. 1721 a rychle se tam rozšířilo. Prvními zakladateli loží francouzských byli výlučně Angličané. Vévoda de Montegut, jenž zřídil první loži ve Francii, byl velmistrem velké lože anglické. Francie v XVIII.

stol. byla velice vhodnou půdou k agitacím všeho druhu. Lid byl v bídě, šlechta oslabena Ludvíkem XI. a Richelieuem za Ludvíka XIII., přiučena k nádheře a dvornímu životu Ludvíkem XIV. a XV., zcela odervána od půdy, již vládla, i od národa, nudila se na dvoře ctnostného a umírněného Ludvíka XVI.; zbohatlá bourgeoisie reklamovala hlučně svá práva na vliv. Dobrý, ale slabý král byl hotov ku všem reformám, jež by byly ulehčily postavení národa. Mezi nudící se šlechtou a mezi měšťáctvem dychtícím po vládě, našlo zednářstvo nejhrošlivější přívržence.

Konečně protestanti, kteří za Ludvíka XIV. opustili Francii a usadili se v Německu, Švýcarsku, Holandsku a hlavně v Anglii a kteří tvořili živel, jenž působivě pracoval ve prospěch Anglie proti Francii, byli také mocnou zbraní v rukách zednářů. Naleznuvše v Anglii svou druhou vlast, ohnivě jali se šířiti idee Baconovy, Lockovy a j. anglických filosofů, jichž si zednářstvo vážilo.

Ale k tomu, aby tyto idee našly ohlasu ve Francii, bylo nutno udělati je zajímavými. Toho podjali se talentovaní spisovatelé XVIII. století. Voltaire, Diderot, d'Alembert, Condorcet a j. byli zednáři, a rozvíjeli se pod vlivem anglických filosofů.

Voltaire byl ideálním popularisátorem těžké anglické filosofie, a jeho obsáhlá korespondence jasně svědčí o tom, že byl nástrojem v rukou anglických zednářů. Sám přiznává, že za ohromné jmění vděčí jen Anglii, jež štědře platila jeho díla. Aby rozum lidský bezpečně byl ovládnut, bylo nutno dodatí novému názoru na svět vědeckou formu. A to bylo dílem encyklopedistů. Tato idea Baconova byla provedena anglickými encyklopedisty a to v době, kdy Diderot a d'Alembert začali vydávati francouzskou encyklopedii. Vzájemnost obou děl byla tak zřejma, že francouzští encyklopedisté v předmluvě museli odmítnouti event. obvinění napodobení

Kromě Voltaira, d'Alemberta, Diderota, Condorceta a j. přívrženců Anglie i Jean Jacques Rousseau — ač nikdy sám nebyl zednářem — přece měl svou filosofii ohromný vliv na francouzskou revoluci. Jeho samolibá a hrdá povaha nehodila se pro zednářství a přece jsa odchován anglickou filosofii a maje ohromný vliv na protestantsko-francouzskou kolonii v Ženevě, prokázal (nechtě) zednářům ohromné služby.

A tak celá škola filosofů, encyklopedistů, oekonomistů atd., poslušná zednářů, vzdělávala ducha lidského jedním, určitým směrem. Celá plejada prostředních literátů vyvolala celou literaturu, přístupnou chápání massy; pamflety, epigramy, anekdoty atd. pod

vymyšlenými jmény šířily se mezi lidem pomocí osob, jež přimknuly se k zednářstvu k vůli materiálním výhodám a jimž bylo lhostejno, komu slouží. Známy klub Holbachův byl hlavní továrnou této literatury: „Větší část knih této doby, namířených proti náboženství, mravnosti a proti vládě, byla našim plodem,“ pravil jeden z členů klubu toho.

Množství pamfletů nejneslušnějšího obsahu namířených hlavně proti královně, kolovalo po Paříži. (Pamflety ty byly fabrikovány v Anglii*)

„Proč byste si,“ píše Voltaire Helvetiovi v březnu roku 1763, „nezavedli malou tiskárnu? Mohli byste tam tisknouti malé filozofické brožury, namířené proti náboženství a šířiti je zdarma mezi mládeží a ženami.“

Když byla půda připravena, přicházeli zednáři z loží do politických klubů, z nichž klub Jakobínů je čistě zednářsky organizován. Je významno, že v době francouzské revoluce zřízeny byly v Anglii dva kluby: „Konstituční Spolek“ a „Revoluční Spolek“. Tyto kluby nejednou posílaly deputace do Francie s výrazy účastenství a sdílnosti**) (Bercery, Úvahy o francouzské revoluci, kap. III.). Zednáři (připravující půdu k státnímu převratu) usilovně pracovali k svržení Ludvíka XVI., majíce současně tři kandidáty pro trůn francouzský: vévodu Orleanského, zvaného Filip Egalité, vévodu Brunšvického a vévodu z Jorku — syna anglického krále!***)

První dva, jak už víme, byli zednáři. Každý si myslil, že pracuje pro sebe a přispíval hojně penězi na dílo zednáři zosnované. Vévoda Orleanský dal na revoluční agitaci 400.000 liber a přivedl k zednářům celou t. zv. orleanskou stranu. On hlasoval pro smrt královu. A nic to nebylo platno. Marně zhanbil své jméno, zednáři prohlásili ho za podezřelého a on dokonal na popravě, ježto už nebyl zednářům potřeben.

Dva druzí kandidáti byli cizinci a tu se zednáři ve svých počtech notně zmýlili. Oni dovedli mnoholetým úsilím vsugerovati Francouzům, že monarchie je zlo, a jakkoliv s námahou, přece jen dosáhli popravy Ludvíka XVI.†) Potom všem ve jméno

*) Manuel: Tajemství pařížské policie.

**) Anglie zůstala věrna své staleté politice, jak dokazuje vyslaná deputace na Rus, s výrazy souhlasu carem rozpuštěné dумы.

**) Doppet, Zápisky.

†) Louis Blanc, Revoluce.

idee svobody bylo těžko vnutiti Francii jiného (a při tom cizího!) vladaře. Revoluce vykonala svůj úkol: monarchie neexistovala; všude panoval chaos, armáda i loďstvo bylo zdesorganisováno.

Vojna r. 1791 a 1792 s Rakouskem a Pruskem neskončila porážkou Francie jen proto, že vévoda Brunšvický, vrchní velitel pruský, zradil svou armádu, zrovna jako za 100 let na to Bazin zradil armádu francouzskou.

Kdyby byl býval Bedřich Vilém II. Napoleonem, byl by dal vévodu Brunšvického zastřeliti. K jednání vévody brunšvického charakteristickým je to, že byl zvolen velmistrem na zednářském sjezdu ve Wilhelmsbadu.

Za Ludvíka XVI. měla Francie první loďstvo v světě, jež mu Anglie dávno záviděla. Po revoluci utrpělo toto loďstvo řadu porážek: u Brestu, u Abukiru, u Trafalgaru.

Napoleon našel loďstvo v takovém stavu, že se ho vůbec nemusel zříci.

Svobodné zednářstvo ve Francii od direktoria až do třetí republiky.

Když se na politické areně objevil Napoleon, tu pomýšlelo zednářstvo na to, učiniti i z něho svůj nástroj.*) Ale tu se zednáři šeredně zmýlili. Napoleon byl veliký sám sebou. On byl si vědom své síly a neměl potřebu sloužiti někomu jinému za nástroj. On si přál povznést Francii a ne ji zahubit jménem cizích mu zájmů. Vítězství učinila z něho národního hrdinu, a vzbudila ve Francouzech vlastenectví a národní hrdost. Francouzi rozptýlení, zeslabení, ztrativši půdu a zklamaní ve svých nadějích, pocítili sílu, o níž lze se opřít. A toho se zednářstvo nenadále. Ono pocítilo své dočasné zeslabení, ztichlo a přeneslo svou činnost do jiných zemí.

Jeho hlavním úkolem bylo teď svržení Napoleona. S tím účelem bylo zosnováno proti Napoleonovi vojenské spiknutí, jehož duší byla madame de Staël, jež však včas bylo odhaleno.***) Za tímž účelem pracují zednáři na sjednocení Německa pod žezlem pruským, aby tak proti Francii vytvořena byla nová síla.***) Po

*) A. Vandalle, Objevení se Bonapartovo str. 3.

**) Gautiers, str. 80.

***) Eckert, Svobodné zednářstvo v jeho pravém významu. Sv. II. str. 163.

pádu Napoleonově sice chce zednářstvo Francii na krk uvázati cizího vladaře (tentokráte prince Orleanského), ale nemůže zabrániti tomu, aby na trůn nebyl povolán Ludvík XVIII.

Tímto způsobem mnoholetá práce zednářská nevydala žádoucích plodů: Francii zachtělo se míti svého vladaře. Bylo nutno začínati všechno od počátku.

Ludvík XVIII. byl přinucen, aby jmenoval ministrem policejním Fouchéa (zednáře, jenž hlasoval pro smrt Ludvíka XVI. a jenž se účastnil spiknutí proti Napoleonovi).

Za Fouchéovy doby vzmohla se opět moc zednářů s bývalou silou. I Ludvík XVIII. i následující po něm bratr jeho Karel X. byli zasvěceni do zednářstva nedlouho před revolucí. *)

Ale každý z nich pracoval pro sebe; dosáhnuvše trůnu pomocí zednářstva oba jen z nutnosti a s neochotou podřizovali se anglickému vlivu, zednářským pokynům a požadavkům strany liberální. Totožnost těchto tří faktorů je od té doby samozřejmou. **)

Ani Ludvík XVIII., ani Karel X. nebyli vždy úplně poslušnými nástroji anglické politiky a proto proti nim počala táž podzemní práce, ony všemocné intriky, jež došly svého zakončení revolucí r. 1830 a svržením Karla X., jenž byl samostatnější než Ludvík XVIII. a jenž v politice jevil tendenci napodobiti Napoleona I. Jeho ministr Polignac sestavil plán Spolku s Ruskem, k němuž mělo se přidati i Prusko a Hollandsko. Francie byla by dostala zpět své rýnské země, Hanoversko (vzato Anglii) bylo by rozděleno mezi Prusko a Hollandsko. Rakousko by se rozšířilo po Dunaji, Rusko by nabylo zemí, rozložených kolem Černého moře.

Mimo to r. 1830 podnikli Francouzi expedici do Alžíru, proti níž se Anglie bouřila jak mohla (vyhrůžkami a pod.), ale bez výsledku. Zednářstvo, jemuž ve Francii stála po boku tak zv. liberální strana, bouřilo se v tisku „liberálním“ proti expedici této. Zpráva o dobytí Alžíru rozzuřila liberály (vedené Anglii) tak, že místo národního jásotu vypukla revoluce.

Po pádu Karla X. byl trůn volný.

Prohlásiti republiku bylo těžko, ježto bylo ve Francii příliš málo přívrženců této vládní formy.

*) Clavel, str. 163.

**) Postupně přidává se k nim Judaismus a „liberalismus“ stává se stále více totožným s internacionalismem, s židovsko-zednářským kosmopolitismem ve všech jeho projevech až po veležrádu.

Zkušenost pak učila, že Francie nepřeje si cizince za vladaře. Proto byl na trůn francouzský dosazen Ludvík Filip Orleanský, syn Filipa Egalité. Ani on nebyl zednářstvu cizí: jeho otec byl velmistrem a on sám sekretářem klubu Jakobínů. On byl hotov ku všem ústupkům, jen aby dosáhl trůnu, který ušel jeho otci a tak mu také „liberální strana“ k trůnu pomohla. Nová vláda hned se obklopila kněžimi zednářstva: byli to Laffayet, Taleyrand a j. Taleyrand, přející Anglii, (a proto Napoleonem I. od vlády odstrčený) byl jmenován francouzským vyslancem v Londýně.

Vůbec ve vnější politice byl Ludvík Filip poslušen ve všem Anglie, snášeje od ní všeliká příkoří. Na rozkaz Anglie odmítl také korunu Belgie, jež byla nabídnuta jeho synovi.

On přinášel veškery oběti, jen aby zachránil trůn své dynastii. Ale tato pokora ho nespasila. Zednáři pozvedli ho na trůn, oni také svrhli ho s trůnu, když viděli že není schopen, aby vyplnil plány Anglie. Po revoluci roku 1848 6. března téhož roku reprezentanti dočasné vlády (Cremier*) a Garnier Paget, majíce na sobě zednářské odznaky, oficiálně přijímali deputaci zednářů, ozdobených rovněž odznaky zednářskými. Tato deputace přišla vyjádřit dočasné vládě „svou radost za příčinou vítězství zednářských principů“ a slíbit svou pomoc „k dokončení začatého díla“. **)

Revoluce roku 1848 byla dokonána republikánskou stranou jménem republiky. Ale místo, aby byla prohlášena republika, byl na trůn povolán Napoleon III., poněvadž to byl muž už z předu k úloze této zednáři připravený a schopný provésti jejich politický program.

(Napoleon III. byl zasvěcen do zednářství ve 23. roce věku svého.)

Program tento záležel v tomto:

Zničití Rakousko, jež, jsouc baštou katolicismu, bylo na překážku zednářským snahám; působiti k zřízení velké protestantské říše (na rozvalinách Rakouska), kde by byla vhodnější půda k podzemní činnosti zednářů. Zničití světskou moc Papeže, sjednotiti Itálii, z kolébky katolicismu učiniti hnízdo zmatků a roztržek, zastavití rozvoj severního kolossa — Ruska***) zřízením ma-

*) Vynikající žid, jenž r. 1860 založil Všesvětový Israelský Svaz (viz II. díl „Svob. zednářstva“: „Židé v svob. zednářstvu a v revoluci“). N. L.

**) Moniteur, 7. března 1848.

**) „Liberální“ kampaň proti sřle Ruska, v osobě cara Niko-

1
 ěarsko-polského království, jakož i zabrániti sblížení Ruska s Francií.

Že program zednářů byl totožným s programem anglických státníků, to dokazuje — proti své vůli — mluvný státník anglický, jenž 12. května 1849 v časopise „The Globe“ uveřejnil článek týkající se tohoto programu. Toto prozrazování politických plánů anglických měli mu druzí státníci nejednou za zlé.

Napoleon III. nevládl vynikajícím duchem, ale byl snílkem. jenž myslil, že spravedlnost dá se vnutiti světu násilím. On snil o tom, státi se stejně velikým jako byl jeho strýc; Napoleon nezištně osvobozoval národy od panovníků znásilnivších jejich svědomí — národní směr. To byla myšlenka šilence; ale šílenství toho druhu stalo se dobrou zbraní v rukou zednářů.

V té době bylo Rusko přirozeným a jediným soupeřem Anglie. Bylo nutno zahájit hned proti němu akci. Obsazení dunajských knížectví carem Nikolajem I. byla záminka, již měl se chopiti Napoleon III., aby vypověděl Rusku vojnu. Obsazení cizích zemí bylo porušením idee spravedlnosti a obhájce její musel se ujeti porušených práv. Je známo, že Krymská kampaň nepřinesla Francii pražádných výhod, že však učinila Rusko na dlouho neškodným záměrům Anglie tím, že toto bylo zbaveno práva míti na Černém moři své loďstvo.

Stejně byl Napoleon III. unesen ideou sjednocení Itálie, kde usilovně pracoval spolek Karbonářů (t. j. zednářů pod jiným jménem), jenž rozsával v zemi zmatek a jenž podřýval důvěru k Církvi. Napoleon III. zamýšlel zachovati Řím pro Papeže a sjednotiti celou ostatní Itálii tím, že by byl buďto francouzský princ uveden na trůn Neapolský, nebo že by byla zřízena republika. Místo toho byla světská moc Papežova zničena, Viktor Emanuel stal se králem italským a Napoleon III. byl nucen přestati s mísením se do věcí italských, neboť na obzoru stála nová, hrozná vojna, které se Napoleon vši silou chtěl vyhnouti, válka s Pruskem.

Francie nebyla k této vojně připravena. Když maršálek Nil, vída vzrůst militarismu v Prusku, předložil sněmovně návrhy na rozmnožení a sesílení vojska, tu setkal se se zuřivým odporem „levice“ a „liberálního“ tisku. Napoleon obrátil se k ruskému caru, prose o jeho intervenci, aby se vyhnul válce. Ruský car

laje I. začala od vstupu na trůn tohoto neodvislého cará známým spiknutím „dekabristů“ (14. prosince 1825) a skončila světovou koalici proti Rusku a sevastopolskou porážkou.

souhlasil, ale žádal zrušení pařížského traktátu. To se však nehodilo anglickým plánům a francouzsko-pruská vojna stala se nutnou. Zatím „liberální strana“ ve Francii vedla zuřivý boj proti militarismu, následkem čehož musel býti zmenšen kontingent vojska, což umožnilo Prusku klidné provedení mobilisace. V této nešťastné vojně spojilo se všechno, co by mohlo Francii přivést k pádu: vnitřní nepokoje, nepřipravenost armády a zrádce v jejím čele. Maršálek Bazin byl vládě vnucen „liberální“ stranou, jež odstranila také skvělého vlastence, maršálka Canroberta, jenž měl největší právo na hodnost vrchního velitele.

Volbu Bazinovu nelze ničím omluviti; on neměl ani válečnou minulost, ani reputaci vynikajícího vůdce. Celá historie francouzsko-pruské války je záhadna a úloha Bazinova i Bismarkova není posud dostatečně objasněna. Bazin dopouští celou řadu porážek svých generálů; ač měl možnost je podporovati, přece jen zůstal vždy lhostejným svědkem těchto porážek. On depešemi volá k sobě maršálka Mac-Mahona a sám rychle opouští své posice, nechává ho osamocенého, obklíčeného nepřitelem se všech stran. On vzdává Mety se 160.000 vojáků, nepokoušeje se ani se v nich udržeti. Bazin byl souzen vojenským soudem a jednohlasně odsouzen k smrti; utekl však do Španělska a tam žil až do své smrti.

Co však ho pohnulo k tomu, aby zradil svou vlast?

Byla-li to chtivost odměny, tu mohl přece doufati, že vítězná Francie dá mu vše, co by si jen přál ve své ctižádosti.

5. září r. 1870, když Bazin ještě nevěděl o udavším se státním převratu, psal maršálek Moltke generálovi Stiehlovi, že asi ve Francii vybuchne revoluce, a že „Bazin asi bude ovládnán ideami, jež nemají nic společného se zájmy Francie“.

Všechny kroky pruské armády dávají možnost souditi, že pruský generální štáb byl napřed uvědomen někým o plánech Bazinových a Bazin zase že slepě poslouchal jakousi tajemnou silu. Že mimo Bismarka a Bazina byla tu ještě nějaká třetí záhadná veličina, s níž oba musili počítati, je zjevno z toho, že když Bismark vzdor úsilí nemohl navázati dohovor s nepřitelem, objevuje se náhle jistý Regnier, Francouz, žijící v Anglii, mající za ženu Angličanku. Tento zcela neznámý člověk, nemající od nikoho plnomocenství, bez obtíže dostane se pruskými posicemi až k Bismarkovi, jenž ho okamžitě přijme, jedná s ním o míru. Na to Regnier zase zmizí a objeví se ve francouzském taboře,

pronikne lehce k Bazinovi a skončiv tak svou missi, již mu uložila neznámá moc, zmizí beze stopy.

Zatím co Bazin zrazuje Francii na bojišti, Paříž bezbranná zůstavena sama sobě, stává se střediskem divoké revoluční propagandy, již vedou zednářské lože s pomocí „internacionálky“ a liberálního tisku. Vynikající úloha zednářstva v revoluci roku 1870 je dokázána oficiálními dokumenty.*)

Zájmy zednářstva a Anglie mohly ve Francii potřebovati monarchii jen dotud, pokud byli vladaři francouzští jejich slepým nástrojem. Pretendenti na trůn — potomci Bourbonů a Orleanů — nehodili se už k této úloze. Jediné východisko tedy bylo zřízení republiky a podrobení její bezmeznému vlivu zednářstva.

Takovým byl „liberální“ program zednářstva a Anglie.

A tak ode dne založení republiky r. 1870 až po dnes je historie Francie jediným bojem, jež vedou v jeden šik sražené lože zednářské (pracující na prospěch Anglie) s rozptýlenými na skupiny, zeslabenými francouzskými vlastenci. Vidíme Gambettu, jenž se stal zednářem jen proto, aby učinil ze zednářstva nástroj svých vlasteneckých záměrů; zednářstvo ho podporuje, pokud vede protináboženskou kampaň. Když však začíná sniti o spojené a silné Francii a o Egyptě, tu je náhle odstraněn rukou vrahovou.

Vidíme Julesa Ferryho, Mac-Mahona, Carnota, Marchanda, Faura, Deroulèda, Rocheforta a i. Ti všichni jsou vlastenci, kteří hledají slávu a blaho Francie. Ale všechno jejich hrdinské úsilí rozbíjí se jako o kamennou zeď, o prodejnost tak ničemných protivníků, jakými jsou Clemenceau, Waldeck-Rousseau, Combes, Delcassé, André, Pelletan a j. Tito sami o sobě jsou bezvýznamní, ale za nimi stojí silné a zorganizované zednářstvo a mocná Anglie!

V politickém ohledu jsou veškerý zájmy Anglie (v druhé polovině XIX. stol.) obráceny k obsazení Egypta; francouzští vlastenci reklamují Egypt pro Francii, a na té půdě nešetří Anglie úsilí, aby jim v tom překážela. Republikánská vláda, sestávající výlučně ze zednářů, nalézá se úplně v rukou Anglie. Tisk je zakoupen anglickými penězi (s malými výjimkami). Když to nepomáhá, tu se do popředí vystrkují grandiosní, skandální processy — Panama, Dreyfuss, Humbertové — atd. Cílem těchto

*) Bourgoigne, Badání nad činy vlády národní obrany, sv. IV. str. 538.

skandálů je odvrátiti pozornost francouzského čtenářstva od vnější politiky a vzetí do rukou otěží vlády.

Pokud se týče Egypta, blíží se Anglie (díky její dovedné diplomacii) pomalu k svému cíli. Ona udělala vše možné, aby zabránila prokopání Suezského kanálu Francouzy a francouzskými penězi. Když se jí to nepodařilo a kanál byl roku 1869 otevřen, tu použila finanční tísně Francie a pomocí Egyptského Vediru Ismaila pašy skupila akcie tohoto podniku a stala se tak vlastně páнем průplavu.

13. července roku 1879 král Ugandy, pomocí francouzských missonářů nabídl Francii protektorát nad svou zemí. Bylo to vlastně nabídnutí klíče k Egyptu a Freycinet, tehdejší ministr zahraničních záležitostí, nemohl nechápati důležitost této aquisice. Ale Francie nepoužila této příležitosti a dovolila Anglii, aby zůstala v Ugandě a aby tam po celá léta jménem lidskosti a spravedlnosti vyhlazovala obyvatelstvo.

Abyssinie (Habeš) budila rovněž zájem Angličana, jednak svým postavením k Egyptu, jednak vzrůstajícím se tam ruským vlivem a bojovností obyvatelstva: proto pokusili se jí dobýti, ale marně. Aby si aspoň zabezpečili volnost pohybů v Egyptě, musili odvrátiti pozornost Habešanů na jinou stranu; proto použila Anglie zednářské vlády italské (Crispi a j.), aby byla Itálie zapletena do vojny s Habešem.

Roku 1893 rozhodl se Camot obsaditi střední tok Nilu a poslati expedici do Fašody. Je znám smutný výsledek této expedice: Camot zabit; Angličané chtěli předejít Marchanda a poslati svou expedici, ale marně. Vzдор všem překážkám energie Marchandova byla by jistě Francii získala Fašodu. Tu však se objevila afáira Dreyfussova, jež odvrátila pozornost občanstva od zahraničních záležitostí. Delcassé se stal ministrem místo Freycineta, Marchand byl odvolán a Fašoda na vždy pro Francii ztracena.

Poslední úmluvy Francie a Anglie stran Marokka, Newfoundlanda a Egyptu jsou výhodny jen pro Anglii, pro Francii znamenají však strašlivou škodu. Část, týkající se New Foundlandu, nejen že přivede na mizinu obyvatelstvo, jež až posud se živilo rybolovem, ale zbaví také Francii oněch elementů, z nichž rekrutování neohrožení a zkušeni námořníci: zničí francouzské námořní loďstvo!

Zatím co Anglie snažila se seslabiti Rusko a Francii, vyvstal

proti ní nový soupeř nebezpečný, hrozící denním zájmům anglickým — Německo.

Vilém II., nehledě k svým podivnůstkám, jimž se prázdné hlavy vysmívají, vede pevně a neohroženě Německo k velikosti a slávě. Jeho srážka s Anglií je nutnou a nevyhnutelnou. On to chápe a hledá si proto spojence. Jeho pokusy sblížit se s Francií, byly Anglií zmařeny pomocí zednářské vlády francouzské; litovatí dlužno, že ani praví francouzští vlastenci neocenili řádně tyto pokusy po sblížení. Anglie chápe, že každý spolek s Německem bude namířen proti ní. Proto si pospíšila uzavřítí spojenství s Francií, jakkoliv je toto spojenství zcela nepřirozeným v době, kdy spojenec Francie vedl krvavou válku s Japonskem a kdy spojenci bojujících stran každé chvíle mohli býti vyzváni k činné pomoci. Smlouva s Japonskem, zapletení Ruska do války s Japonskem, sblížení s Francií je složitou kombinací, jejímž výsledkem jest zeslabení Ruska i Japonska, osamocení Německa a úplná volnost akce pro Anglii. A přece spojené síly Německa a Francie byly by s to vysazením vojska v Anglii učiniti na vždy neškodnou tuto hlízu. Ale Anglie nedfíme! Ona chápe hrozící jí nebezpečí a používá všech prostředků, aby to odvrátila. Oddělení církve od státu, tak drze provedené zednářskou vládou ve Francií — proti vůli národa! — dá Anglii novou, mocnou zbraň. Už je založen nový anglický podnik, „jenž má za účel zabezpečiti po stránce materiální provozování katolického kultu pro případ oddělení církve od státu“. A tak Angličané, pracující na vyhnání katolicismu z Francie, objevují se teď co jeho ochránci a protektoři. Mohou-li francouzští vlastenci, kteří zůstali věrni své víře, míti něco proti zemi, jež tak velkodušně podporuje jejich víru ve jménu svobody a humanity?!

Na to všechno třeba mysliti. Vševládnost Anglie ovšem není na věky. Národ, jenž po staletí sledoval tak lstivou a čistě obchodnickou politiku, jenž dosáhl své síly cizíma rukama a cizí krví, národ takový musí jednou ztratiti svůj lesk a slávu.

Snahy Německa, nedoceněné Francií, mohou lehce dojíti porozumění v jiné zemi. Ale než se toto stane, Bůh jediný ví, co se stane s Francií. Dnešní pokolení asi stěží opře se vlivu, jenž vede francouzskou vládu k záhubě.

Snad příští pokolení, jsouc svědkem tak vzrušujících událostí, najde v sobě sílu, aby se ujal své pokálené cti a samostatnosti své vlasti a aby se pokusilo zachrániti ji.

Ale bude-li pak ještě existovati Francie?!

Zde končí autor „Tajemství svobodného zednářstva“ výčet historických fakt, svědčících o zednářstvu co o tajném spolku ve všech zemích pracujícím k vnitřním zmatkům a k velezradě, vědomé i bezděké — jeňom na prospěch Velké Británie. Budoucí historik epochy naší, jenž postřehne přátelské styky anglického tisku s liberálními stranami na pevnině (tedy i v Rusku), harmonii mezi anglickou diplomacií a určitými diplomaty a veřejnými činiteli v záp. Evropě i v Rusku, nejen v oboru zahraniční, ale i vnitřní politiky, ten značně snad doplní výčet politických chyb a velezrad, jichž se dopouštějí v různých zemích u vesla stojící členové tajných spolků, řídíce se ideami, jež nemají nic společného se zájmy jejich vlasti — k větší cti a slávě protežující je Anglie!!

Petrohrad, srpen 1905.

N. L.

Učení zednářstva, jeho organisace a obřady.

V dřívějších kapitolách vyložili jsme podrobně, že zednářstvo obírá se politikou v nejšířším významu slova toho. Ono nejen že se snaží povznést své členy na nejvyšší a zodpovědná místa, aby jejich pomocí ovládalo vnitřní i zahraniční politiku různých zemí a národů, ono také snaží se po zničení všech států vůbec, aby tak dosáhlo vlády Židů nad celým světem. Zednářští spisovatelé kategoricky prohlašují, že zednářství neobírá se politikou, ale že podřizuje se pokorně zákonům té které země. Na důkaz tohoto tvrzení odvolávají se k stanovám zednářským, jež však nikterak nespěchají uveřejniti: „nevdělanými hrubci“ nazývají pak všechny, kdož nechtějí uvěřiti pouhému jejich tvrzení.

A přece až po naše dny dochoval se první, francouzsky vytištěný řád Svobodného zednářstva, vyd. r. 1736. pod titulem:

„Konstituce, Zákony, Povinnosti, Předpisy a Zvyky vysoce ctěného bratrstva přijatých svobodných zednářů. Vyňaté z jejich věrohodných informací a tradic po několik staletí. Překlad z angličtiny Ivana Kuenena, poslance, velmistra pravidelných loží hollandských. (K čtení u příležitosti přijímání nového člena dle nařízení velmistra, nebo jeho dozorců.) V Haagu. Nákladem autorovým. Corneille van Zauten, obvyklý tiskař tohoto města. 1736.*)

*) Uvádíme přesný titul tohoto vzácného francouzského dokumentu ponechávající zvláštní jeho pravopis:

„Constitutions, Loix, Charges, Reglement et Usages de la très Venerable Confrérie des Acceptés Francs-Maçons. Tirés de Leurs Temoignages Authentiques & Traditions Fidelles de plusieurs Siecles. Traduit de l'Anglois Par Jean Kuenen, Deputé Grand Maître des Loges Reguliers de Hollande. Pour être

Právě z tohoto řádu, z odd. „Všeobecná pravidla“, vidíme, že anglický originál tohoto dokumentu byl sestaven prvotně velmistrem Jiří Painem r. 1720. a schválen velkou loží londýnskou v den sv. Jana Křtitele, když vévoda Montaigne byl zvolen velmistrem na příští rok.“)

Článek 2. tohoto řádu skutečně uvádí, že „když se někdo z bratří spikne proti své vládě, nemá ho řád podporovati v jeho revolučním díle; třeba ho lze litovati co nešťastníka, přece jen Věrné Bratrstvo musí ho přísně kárati za jeho spiknutí proti Vladaři a nepřipouštěti ho nikdy více do svých schůzí, aby vláda neměla důvodů k politickému podezření; proto přece však on v ostatním ohledu zůstává spoután nerozlučně s celým bratrstvem.“*)

lu à la receptions d'un nouveau frere, suivant que le Maitre ou ses Surveillants l'Ordonneront). A la Haye. Aux depens de l'Auteur. Par Corneille van Zauten Imprimerie ordinaire de cette ville. 1736.“

Slova proložená jsou v originále tištěna červeně, ostatní černě. Ve středu titulu je obraz chrámu a obelisku v sadu. V popředí jsou dva sloupy, dva globy, jiné nástroje, knihy s kresbami. Pod rytinou podpis: „T. Atten Fecit.“

*) Text originálu: „Reglement Generaux. Compilés par Mr. George Paine l'au 1720. quand il était Grand Maitre et approuvés par la Grande Loge au jour de St. Jean Bat. dans la Hall of Stationers à Londres, lorsque le Très Noble Prince Jean Duc de Montagne fut unanimement choisi Grand Maitre pour l'année suivante, qui choisit Jean Beal, M. D. pour son Deputé Grand Maitre et Mr. Josiah Villeneau, Mr. Tomas Morris jun. furent choisis par la Loge Pour Grand Surveillant et à présent par l'ordre, de notre susdit Très Venerable Grand Maitre Montagu, l'Auteur dece livre a comparé les dits Reglements, les a redigés suivant les anciens, Témoignages et usages a de la Fraternité et les a digérés dans cette nouvelle Méthode, avec plusieurs explications propres pour l'usage des Loges, qui se trouvent à Londres et dans Westminster, ex aux environs de ces Villes.

**) Pro nesmírnou důležitost tohoto dokumentu uvádíme text originálu čl. 2. (jako na svém místě uvedeme text článku 1.):

„2. Des Magistrats Civils suprêmes et Subordonnés. Un maçon est un paisible sujet des Puissances Civiles du Pais ou il reside, et on il travaille. Ainsi il doit bien se donner garde de jamais entrer dans des complots et dans des conspirations contraires à la Paix et à la Prospérité de cette Nation ni d'agir en home desobeissant envers les Magistrat inferieurs; car comme le Maçonage a toujours été outragé par la Guerre, par les meurtres et par la confusion; ainsi les anciens

Sama redakce tohoto článku odhaluje veškeru jeho lico-měrnost: spiklenec, jenž je zednářem, je demonstrativně vyloučen ze schůzí řádu zednářského, aby nebyla vládě dána příčina k politickému podezření; je však zřejmo, že toto vyloučení ze schůzí je jen proto, aby byla odvrácena pozornost nedůvěřivé vlády; neboť provinivší se zednář „v ostatním ohledu zůstává spoután nerozlučně s celým bratrstvem“ a požívá tedy další podpory a protekce řádu ve své ostatní činnosti.

V předešlých kapitolách viděli jsme už do jaké míry lživým je tvrzení, že řád zednářský zdržuje se veškeré politiky.

Autor „Tajemství svob. zednářstva“ vidí politický cíl zednářstva v tom, podrobiti vlády všech národů národu vyvolenému, jímž jsou mu Angličané, kteří jsou zakladateli a hlavními vůdci zednářstva.

Tento názor zdá se nám jednostranným. Není pochyby, že zednářstvo, jež vzniklo v Anglii, sloužilo a slouží především této zemi. Ale jsou četné důkazy, že zednářstvo sloužilo a slouží stejnou měrou, ne-li více, ještě jinému — také vyvolenému — národu židovskému, a že reprezentanti židovstva jsou také hlavními vůdci zednářstva, nejen Angličané. Velký Angličan Francis Bacon a anglický učenec — Žid — Eliáš Ashmol vybudovali grandiosní plán podmanění všeho světa jednomu národu. Každý z nich měl na mysli svůj národ. Až posud zednářstvo věrně plnilo své povinnosti vůči oběma národům. Anglie téměř bez vojny dosáhla politické moci zeslabením druhých národů rozkladným vlivem zednářstva. Židé — pomocí téhož zednářství — dosáhli rovnoprávnosti. Stvořená jimi mohutná finančně-politická organizace „Alliance Israélite“ (Išraelský Svaz) nerozlučně spojená se zednářstvem (viz de La Rive, Žid v zednářství) činí je pomalu vládci světa. Jak pevným bude přátelství Angličanů a Židů, to ukáže

---

Rois et Princes ont été fort portés à encourager les Ouvriers Maçons à cause de leur naturel paisable et de leur Fidelité, par ou ils ont toujours eludé les mauvaises intentions et les chicanes de leur adversaires, et ont augmenté l'honneur de la Fraternité, qui a toujours fleurie en tems de Paix. De manière que si un frère se rebelle contre l'Etat, il ne doit point être soûtenu dans sa Rebellion, quoi qu' on puisse avoir pitié de lui, comme d'un malhereux; et la Fraternité Fidelle est obsigé et doit même lui reprocher severement sa revolte contre le Souverain et ne le jamais plus admétre dans leur Loges, afin q'on ne donne aucune jalousie Politique au Gouvernement, quoi qu'il y soit attaché d'une manière indissoluble dans tout autre cas “

(Pravopis dle originálu.)

budoucnost. Až dosud Židé dle všeho vidí výhodu pro sebe v tomto přátelství. Co pak se tkne Angličanů, tu v jejich chování není daleko té netolerantnosti vůči Židům, s jakou setkáváme se v jiných zemích.

V Anglii dokonce je rozšířeno učení, jež našlo výrazu v knize jakéhosi Wilsona, *) jakoby Angličané byli potomky oněch deseti pokolení Israelských, jež r. 730. př. Kr. do zajetí odvedl Sinchirim (Sardanapal) a která od té doby navždy zmizela z historie.

Teď zbývá objasniti pouze jednu stránku zednářstva: jeho obřady, organisaci a učení a zločiny, jichž se bratři zednáři dopouštějí. Objasnění této stránky je nadmíru důležité, neboť zvědavost, vzbuzená tajností, jakou se zednáři obklopují, povzbuzuje mnohé řádné, ale lehkomyšlné lidi k tomu, vstupovati do řádu zednářského, z něhož už takřka nelze vystoupiti, ježto odpadlíci mnohdy své odpadnutí zaplatí smrtí, při nejmenším pak po celý svůj život jsou vydáni pronásledování se strany liberálních svobodných zednářů. kteří rozumějí svobodě jen pokud se týká jich samotných a kteří před ničím se nezarází, chtějí-li dosáhnouti svého cíle.

Učení zednářů.

Zednářští spisovatelé tvrdí, že jejich spolku jsou veškera náboženství rovnocennými, že oni směřují k bratrskému slučování se všech lidí, zůstávajíce každému, aby věřil, čemu chce. a aby vyznával víru, jež se mu zdá pravou. Zednářstvo dle tvrzení oněch spisovatelů stejně málo zaměstnává se náboženským přesvědčením jako politikou. Zednářstvo prý se snaží po mravním obrození lidstva a proto žádá od svých členů jenom lásku k bližnímu, počestnost a mravní řádnost. Tak tvrdí zednářští spisovatelé, odvolajíce se na jakési zednářské řády, neuvádějíce však podrobně příslušné články.

Zatím však článek 1. uvedeného námi řádu, jakkoliv vskutku hlásá náboženskou tolerantnost, činí tak přece jen ve smyslu úplné nevěry, aby tak všickni lidé lapeni byli do sítě zednářského kosmopolitismu; uvádíme text i překlad onoho článku, plného licoměrnosti a nedořeknutých myšlenek:

„Čl. 1. O Bohu a náboženství. Zednář tím, že patří k řádu, musí se podrobiti Mravnímu Zákonu. A chápe-li dobře Umění,

*) Wilson, Our Israelitic origin.

tu nikdy nebude ani hloupým bezbožníkem, ani nevzdělaným svobodomyšlníkem. Než, jakkoliv dříve byli zednáři nuceni náležeti k náboženství, jež panovalo v zemi, v níž žili, teď shledávají daleko vhodnějším vyznávat pouze Náboženství, k němuž patří všichni pořádní lidé, jež dovoluje fidiť se svým míněním, jež může učiniti člověka dobrým, spravedlivým, humanním, upřímným a podobným všem, kdo stejné Náboženství vyznávají, byť pocházeli z kterékoliv země a byť dříve vyznávali kteroukoliv Víru. A tak za pomoci tak znamenité zásady stává se zednářstvo pojítkem mezi lidmi, kteří nikdy nemohli by se pro různost svých názorů sblížití. *)

Je pozoruhodno, že v této stati nadepsané „O bohu a náboženství“ nemluví se o Bohu ani slova a pod jm. „náboženství“ rozumí se zednářské „Umění“ a jistý „znamenitý princip“ liberální líceměrnosti, jenž má prodobiti zednářstvu veškery lidi.

Avšak bližší seznámení se s řádem zednářů nikterak nesvědčí o náboženské tolerantnosti tohoto řádu. Naopak lze říci, že zednářstvo samo je náboženskou sektou, jež uznávajíc dvojitost Boha, vidí „pravého přítele lidstva“ v Duchu zla, spiknuvším se proti Bohu a tohoto Ducha zla činí předmětem své úcty, nazývajíc ho „Velkým Stavitelem Všehomíra“, „Andělem Světa“ atd.

„Anděl Světa“ t. j. Lucifer nebo Satan je ličen co dobrodinec lidstva, ztělesnění Pravdy. On obšťastnil lidstvo poznáním dobra a zla, kdežto Bůh ze závidi chtěl lidstvo tohoto poznání zbaviti. Toto učení má svůj plný výraz v zednářské modlitbě, složené zednářem Proudhonem, známým francouzským socialistou (1809, † 1865), po smrti zednáři za svatého prohlášeným. Neodvažujeme se citovati tuto rouhavou modlitbu, abychom neurazili náboženský cit našich čtenářů.

* Text originálu: 1. Concernant Dieu et la Religion. Un Maçon est obligé, selon Son ordre, d'obeir à la Loi Morale; et s'il entend bien l'Art, il ne sera jamais un Athée stupide, ni un libertin profane. Mais quoique dans le vieux tems les Maçons fussent obligé d'être de la Religion de chaque Pais ou ils étoient, cependant on a jugé maintenant qu'ils est plus convenable, de les obliger seulement à être de la Religion dont toutes les honnêtes Gens conviennent, qui est de permettre à un chacun d'embrasser ses opinions. Qui peuvent rendre un homme bon, équitable, sincère et humain envers ses semblables de quelque lieu et de quelque croyance, qu'ils puissent être. De sorte, que par un Principe si excellent, la Maçonnerie devient le Centre de l'Union parmiles hommes et l'unique moien d'établir une étroite et solide amitié parmi des peuples, qui n'auraient jamais pu être sociables parmielles, par rapport à la différence de leur sentiment.

Stačí, řekneme li, že v této modlitbě zednáři s fanatickou nenávisť odvrhují Boha a vyznávají víru v Lucifera (Satana), jenž prý dal lidstvu pravé poznání dobra a zla, vědy a svobody.

Po přečtení této modlitby hrozí zednáři dýkami proti nebi a volají hebrejsky: „Nekam Adonai!“ což značí „Pomsta Bohu!“

Jedním ze symbolů zednářských je had, svinutý do kolečka, tak že se ústy dotýká konce svého ohonu. Je to symbol věčnosti. Jiný symbol — Satana nespravedlivě Bohem dolů svrženého — je trojúhelník obrácený špičkou dolů (▽). Před tímto symbolem zednáři i nejvyšších stupňů padají na tvář.

Zednářům nejvyšších stupňů dovoluje se hledět na idol Bafometa, jemuž se klanějí gnostikové a rytíři chrámoví (templáři). Bafomet má hlavu kozla a ženská prsa. Mezi rohy plane mu pochodeň (roznícený rozum); má lidské ruce na znamení svatosti díla; ruce tyto dělají znamení esoterismu (tajemná nauka starých filosofů) na význam tajnosti; na hlavě jeho leskne se plamenná hvězda, na zádech jsou velká, rozpjatá křídla. Bafomet bývá považován na posvátný symbol přírody a rozumu a ježto prý pravé poznání bylo odhaleno hadem, je Bafomet také symbolem a ztělesněním Satana.

Učení Templářů a Gnostiků (řec. gnosis = poznání¹), od nichž si zednáři vypůjčili Bafometa, je založeno na kabbale (tajném učení židovském, jež vzniklo v zajetí babylonském). Proto je velice pravdě podobno, že Bafomet je pouhou kopií zlatého telete, jež Jeroboam dal postavit v Bethelu a v Danu, v době oddělení se Israele od Judy (3 kn. král. kap. 12, 28—30).

Stopy takového klanění se Satanovi nalézáme ještě v prvních staletích křesťanstva v různých haeresích gnostických, hlavně u Manichejců.

Cisář Justinian sice Manichejce potřel, ale v stol. XIV. probouzí se tato sekta znovu a to s velkou silou. Jan Hus a Jan Žižka, první pionéři církevní reformace, vítali příchodí slovy: „Vítejž tě ten, s nímž tak nespravedlivě bylo postoupeno!“ čímž mínili Satana. Herese tato pronikla s reformací anglické církve také do Velké Britannie v XVI stol., ve které povstalo i zednářstvo.

Ale kořeny zednářstva musíme hledati daleko hloub: v starých heresích Israele a Judy. K tomu poukazují připomenuté už sym-

boly a také to, že zednáři až podnes se přidržují židovského kalendáře.*)

Zdaž nemínil právě tyto herese Kristus, když pravil k Židům: „Vy z důlu jste, já shůry jsem“ (Ev. sv. Jana VIII. 23) a „Kdyby Bůh otec váš byl, milovali byste mne“ (tamtéž 42.) a „Vy z otce ďábla jste a žádosti otce svého chcete činiti.“ (Tamtéž 44.)

I za našich dnů berou židé živé účastenství v zednářstvu. Existují dokonce zvláštní lože (oddělení) zvláštního obřadu „Misraim“, do nichž výlučně nebo většinou jsou přijímáni Židé. V těch ložích vyvoleným národem, jemuž zednářstvo slouží, nejsou Angličané, ale Židé, kteří se v protokolech nazývají „Had“. Protokoly lože Misraim jsou otištěny v knížce „Nepřátelé Rodu Lidského.“ **) Tam je podobně vyloženo, jakou cestou běrou se Židé, aby si podmanili veškero lidstvo do té míry, aby všechny země gojů (= křesťanů) dostaly se do rukou židovských.

„Pak oni (= gojové) budou pracovati, abychom je my (= Židé) živili, ježto jim nikdo nedá zemědělské produkty, jako tomu bylo za času Šalomounových. A my je budeme krmiti jako zvířata a tažný dobytek a budeme je chrániti pro práci. Gojové nebudou míti lidských práv koupě a prodeje v dobách našeho (= židovského) panování.“

Zednářstvo snaží se po odstranění přehrad, jež dělí jednotlivé vrstvy lidstva. Přehradami těmi jsou rozdíly národnostní, náboženské, stavovské, rodové a pod. (Viz Clavel, Illustr dějiny franc. zednářstva.) Ale na rozdíl od křesťanství, jež chce dosíci sloučení všech lidí cestou lásky a odpouštění, jde zednářstvo za svým cílem cestou licoměrnosti, zločinu, nenávisti a násilí. Jménem liberální idey rovnosti národností zednářstvo postupně ničí u svých stoupenců cit vlastenectví a povinnosti. Ono ubíjí Víru v Boha, vychovává své stoupence nejdříve v náboženské vlažnosti a pak v duchu úplného ateismu nebo pohanství, nalézajícího svůj výraz v klanění se Satanovi.

Když člověk do té míry nasákne zednářským učením, že se mu láska k vlasti, povinnosti občanské a víra v Boha stávají předsudky a klanění se Satanovi (jež dává svobodu vášním), že se stává jeho náboženstvím, pak stává se teprve pravým a „na-

---

*) K otázce o styčích Židovstva se Zednářstvem vrátíme se ještě nejdnou v dalších dílech.

**) G. Boutmy „Obžalovací řeči“ Petrohrad.

dějným“ členem „liberálního“ tajného spolku, hotovým ku každému zločinu.

Je však pochopitelno, že každý člověk, jenž vstoupil mezi zednáře, nestává se hned odpadlíkem od víry a velezrádcem! Mnozí vstupují mezi zednáře s nejlepšími záměry, věříce, že zednářstvo sleduje výlučně mravní a osvětové cíle; druzí stávají se zednáři z prospěchářství, aby použili protekce vlivuplného svazu, aby dosáhli teplého místečka atd.

Takové lidi přijímají zednáři mezi sebe, vidí-li, že jich budou moci někdy potřebovat. ale drží je jak se říká v „tmavé komoře“, t. j. vodi je za nos, skrývajíce před nimi navždy pravé své cíle.

Abý „nadějní“ členové byli odlišeni od „nenadějných“, vymysleli si zednáři ďábelskou organisaci, jejíž složení teď objasníme.

Organisace zednářstva a jeho obřady.

Dnes existuje 10 zednářských systémů, jež se od sebe liší některými obřady, hlavně pak počtem stupňů: základní učení je však u všech stejné: tak každý zednář má přístup do všech loží zednářských (do schůzí nebo filiálky), třebaš by patřil k jinému systému.

Na celém světě bylo roku 1885 1,600.000 zednářů. Ze systémů zednářských pozoruhodnými jsou: skotský (po celém světě rozšířený), yorksý (praktikovaný hlavně v Anglii a v Americe), francouzský (ve Francii a ve franc. koloniích), Misraim (egyptský rituál), k němuž patří skoro výlučně Židé.

Mimo to existují ještě t. zv. „přijímací lože“*) t. j. ženské. V XVIII. stol. tyto lože byly zcela samostatné, ale velké množství skandálů, jež vznikalo pro nemravný směr těchto loží, přinutilo zednáře, aby změnili jejich organisaci. Teď jsou přijímací lože jen oddělením mužských loží a jsou na těchto závisly. Tyto ženské lože jsou tajné, tak že se „učeníkům“ (= zednářům nejnižšího stupně) přímo říká, že ženy nejsou mezi zednáře připouštěny.

Konečně existuje ještě t. zv. spolek Karbonářů, ve Francii zv. Forestiers. To je jakási „bojovná družina“ zednářů.***) Spolek tento není stálou institucí, ale bývá sestavován v případě potřeby z členů zednářských loží. Pokud jsou zednáři v síle a mohou

*) Lože = filiálky zednářské i místo jejich schůzek.

**) Též některé gymnastické spolky na způsob Garibaldovců.

svých cílů dojíti cestou smírnou, tu neexistují Karbonáři. Jakmile však se vyskytnou překážky, nebo jakmile vzniká nebezpečí pro zednářstvo, tu hned za několik týdnů je zorganizovaná armáda Karbonářů, sestávající z lidí schopných všeho. Proto ze zednářů, kteří prošli nejméně tři stupně (z t. zv. „mistrů“), bývají vybírání energičtí a odvážliví lidé, nebojící se ničeho, nebo fanatikové. Velení nad nimi ujímají se zednáři nejvyšších stupňů, práci vykonávají „mistři“, z nichž každý musí mít zbraň a určitý počet patron. Organizace je taková, že členové neznají svých velitelů a ze svých soudruhů znají jen nemnohé (nanejvýše 20), tak že v případě zrady většina Karbonářů je zcela bezpečna.

Ve Francii v čase politických převratů v XVIII. a XIX. st. pracovali Karbonáři velice energicky. Z Karbonářů nejvíce vynikl italský revolucionář Mazzini, úhlavní nepřítel náboženství a monarchie.

K lepšímu zachování tajemství a k postupnému kažení svých stoupenců získalo zednářstvo systém stupňů t. j. hodnotí.

Různé zednářské systémy mají různý počet stupňů (skotský systém jich má 33, Misraim 90), ale základ učení tím není nikterak porušen. Stupně dělí se na nižší čili symbolické, střední čili kapitulární a vyšší čili filosofické. Symbolické stupně jsou 3: učeník, tovaryš (podmistr) a mistr. Zednáři, k nimž není upínána zvláštní naděje, dozvídají se, že nejvyšší stupeň zednářský je „mistr“, výše že jíti nelze, že vyšší stupně jsou jen pro ctižádostivé, prázdné duchy a že tyto stupně budou v brzkou zrušeny atd.

Z kapitulárních stupňů nejdůležitější je 18., t. j. stupeň rytíře růže a kříže čili Rosenkreuzera. Z filosofických stupňů nejdůležitější je stupeň rytíře Kadoš (= Svatý), stupeň to 30. Rytíři Kadoš jsou úplně zasvěceni, pro ně už není žádného tajemství. Mimo to existují tři stupně administrativní, jež řídí záležitosti spolkové. Zednáři stupňů administrativních vydávají rozkazy, zednáři dalších všech stupňů je vykonávají. Schůze zednářské jsou tak zařizeny, že zednáři nižších stupňů nejsou nikdy přítomni schůzím zednářů vyšších stupňů.

Při vstoupení do zednářstva a při postupu do další třídy musí zednář složit značnou summu; rovněž i při schůzích obcházejí zednáři s pokladnicí. Tyto peníze jsou prý určeny dobročinným účelům, ale ježto zednářstvo činí velice málo pro dobročinnost, jsou tyto peníze používány k vydržování loží, k pořádání zednářských banketů a k nákladným politickým intrikám.

Zednářstvo, jakkoliv do světa vytrubuje „rovnost“, přece jen mezi sebe přijímá pouze lidi zabezpečené. Prostý lid nebývá mezi zednáře připouštěn, neboť chudí lidé mohou potřebovat pomoc a „ctnostní“ bratři v tomto ohledu nejsou velice štědrí a pak protože prostý lid, máje zdravý rozum, vysmál by se komediantským obřadům prvních tří stupňů zednářských.

Co se pak týče rouhavých obřadů ve vyšších stupních, tu by se od nich prostý lid pevně v Boha věřící, s omrzlostí odvrátil. Obřady tyto jsou tak různé a četné, že důkladnému jich popsání musíme věnovati celý jeden svazek našeho díla.

Dnes omezíme se jen stručným jich obzorem. Ve všech zednářských obřadech hraje hlavní úlohu historie israelského národa, tak že je to nový důkaz úzkých styků židovstva se zednářstvem.

V zednářských ložích, jako na divadle odehrávají se různé epizody z bible, při čemž je jejich smysl zcela převrácen. Hlavními jsou: děje Chiram, stavitele Šalomounova chrámu, děje Šalomounovy, pokušení Evy hadem, vystavění věže Babylonské, putování Izraelitů na poušti. Obřady vyšších stupňů jsou ve spojení s dějinami řádu Templářů, zrušeného v XIV. stol.

Chiram, stavitel Šalomounova chrámu, je zvláště drahý srdci zednářů, jež to je považován za potomka Kainova a Kain dle tvrzení zednářů byl synem Evy a ďábla a také proto, že Chiram pochází z pokolení Danova (2 kn. Paralipomenon kap. 2, 13. 14.), a o Danovi platí proctví Jakobovo: „Budeť Dan jako had podle cesty, jako had rohatý podle stezky, štípaje kopyta koně, aby spadl jezdec jeho zpět“ (Gen. XLIX., 17). což je fidicím principem zednářů. — Chirama považují zednáři za praotce svého řádu. Jsa stavitelem chrámu, měl Chiram pod sebou 300.000 kamenníků čili zednářů. Aby je rozeznal a nemýlil se při výplatě, rozdělil je prý Chiram na tři oddily, na učeníky, tovaryše, mistry. Každý oddíl měl své heslo, své tajné slovo. Jednou tři podmistři čili tovaryši chtěli se státi před časem mistry. K tomu potřebovali znáti tajné heslo mistrů. I vyčíhali si Chirama, když byl sám v chrámě a žádali ho, aby jim sdělil heslo mistrů. Když pak jim to Chiram odepřel, tu ho zabili a tajně ho na Libanonu pochovali.

Později vypátrali mistři mrtvolu Chiramova a pochovali ji s velikou slávou a pomstili smrt jeho, zabivše vrahy. Jedním z účelů zednářstva je obnovení chrámu Šalomounova, čímž prý se rozumí duševní obrození světa. O Chiramovi, staviteli Šalomou-

nova chrámu, děje se zmínka v bibli, ale legenda o jeho smrti tam není uvedena a ona dle všeho je vzata z kabbaly. Tato legenda sloužila k založení stupně mistrovského.

Salomoun také hraje důležitou úlohu v zednářských obřadech, při čemž zednáři chovají se k němu s pohrdáním, pokud sloužil jedinému Bohu a nazývají ho moudrým a velikým za to, že na konec svého života začal se klaněti Molochovi, pohanskému božstvu, ztělesnění to ohně.

Pokoušení Evy hadem vykládají zednáři tak, že hřích Evy s hadem, z něhož se zrodil Kain, byl velikým štěstím pro lidstvo.) Bůh prý ze závidění nechtěl, aby se lidstvo množilo, ďábel však, přítel lidstva, odhalil tomuto poznání dobra a zla.

Toto zkažené vykládání prvního hříchu hraje nesmírnou úlohu v ženských ložích; vývody tohoto výkladu dávají ženským ložím možnost k nesmírné mravní zkaženosti, jež prý je rozumem a povelem přírody omluvena.

Vybudování Babylonské věže vysvětluje se takto: potomci Kainovi chtěli vybudovati pomník „Anděli Světa“ t. j. Satanovi, ale Bůh, opět ze závidění pomíchal jich řeči a překazil jim jejich dílo.

V čase bloudění Israelitů na poušti poslal na ně Bůh hady, kteří smrtelně uškli kde koho. Tedy Mojžíš na rozkaz Boží udělal měděného hada, přibil ho na sloup a každý, kdo pohlédl na hada, zůstal živ (Num. 22). Zednáři vysvětlují tento zázrak takto: Bůh nenáviděl lidi, ale liberální ďábel, v podobě hada, seslal jim záchranu.

Tato legenda, jež sloužila k založení stupně Rytíře Měděného Hada (25. stupeň), byla prý v pravém světle odhalena křesťánům zajatými Židy z vděčnosti za propuštění jich ze zajetí.

Rytíři nadšení tímto objevem, zanechali prý dávných pověr a věnovali se sloužení „skutečnému božství“. Jako kdysi osvobodili rytíři Židy, nositele pravdy, tak prý teď zednáři osvobodí svět od pout občanského, náboženského, vojenského a hospodářského despotismu.

Při svěcení na první tři stupně není o ďáblu ani řeči. Naopak neustále se připomíná jen jméno Velkého Budovatele Všemohira. Pod tím jménem však zednáři rozumí ďábla, ale nováček ovšem naivně si myslí, že je řeč o Bohu. Při prvním posvěcení je nováček podroben různým zkouškám. Vodí ho polo-

*) Podle židovského učení talmudu lidmi a lidstvo jsou pouze Židé, kdežto ostatní lidští tvorové jsou pouze zvířaty.

svlečeného po pokoji se zavázaným zrakem a dávají mu pod nohy přerůzné překážky — polena, prkna atd.; nováček klopýtá a padá. Poroučejí mu, aby šel po pohyblivých schodech, jež jsou tak zařízeny, že člověk stále zůstává na jednom místě, ač si myslí že už vystoupil Bůh ví jak vysoko. Na to poroučejí mu, aby seskočil a když se rozpakuje, tu ho sami shodí a on se řítí s výše — dvou loktů na zíněnku! Dále předvádějí mu hru o Chiramovi, mluví mnoho o ctnosti, o vědění, o lásce k bližnímu atd.

Když někdo od symbolických stupňů pokročí ku kapitulárním, tu už začínají ho pomalu připravovati na různá tajemství; pravda: neříkají mu ještě, že Budovatel Všemohíra je Satan, ale předvádějí hry o Chiramovi, Šalomounovi, Evé a hadu a vykládajíce je zednářským způsobem, budí pochybnosti v duši nového zednáře. Ze všeho, co slyší, dělá vývod, že božství není jedino ale dvojito, a že není ještě známo, která z obou sil skutečně přeje lidem, tak že je nutno obě ctíti.

Když se hraje scéna o pomstě za zavraždění Chiramovo, tu nově na zednářskou viru obrácený hraje úlohu mstitele a musí stítí hlavu manequina (jenž představuje Chiramova vraha) a přinéstí ji předsedovi lože. Hlava statá je zkrvavena. Tím se proselytovi vnuká myšlenka, že „pomsta je ctností, děje li se na rozkaz zákonité vlády“. Zákonitou vládou pak pro každého zednáře je organizace zednářská. Vrah Chiramův (manequin) je symbolem náboženského fanatismu. Mimo to se proselytovi vnuká přesvědčení, že zednáři jsou si rovni, že zednář v jiném zednáři vždy má viděti bratra, byť i tento byl nepřítelem jeho vlasti. Mimo to zednáři 2. stupně odhaluje se tajemství, že existují ženské lože a že v nich může bráti účastenství.

A tu už je víra v Boha podlomena; věrnost k vlasti stavi se níže než věrnost k zednářství. Mravnost a s tím také rodinné principy podléhají zkáze.

To všechno je doprovázeno skvělými obřady, přestrojováním se dle té neb oné legendy (jež je právě odehrávána), při čemž lože představuje brzo peklo, brzo palác Šalomounův, brzo zas jeho chrám.

Lože, v níž se zednáři scházejí, nazývá se „chrámem“; na „oltáři“ leží nástroje zednářů: kladivo, trojúhelník, kružitko, ohnutý kord atd. Na těchto schůzích je mluveno zvláštní, slavnostní řečí, zednáři mají v rukou kladívka nebo dýky. Nově přijatý, nebo do vyššího stupně postupující člen musí přísahati, že pod trestem smrti neprozradí nikomu, co uvidí a uslyší na

schüzích; při tom stojí zednáři v kruhu kolem něho a mají proti němu namířené dýky.

Při postupu na stupeň rytíře růže a kříže (Rosenkreuzera) doručuje se členovi co znamení důstojnosti červená stuha s křížem, z něhož pučí růže orámovaná trnovým věncem. Podobný kříž je na „oltáři“. U podnoží kříže je zeměkoule ovinutá hadem, nebo pelikán krmící svá mláďata. Vertikální část kříže znamená početí, horizontální smrt. Růže značí plodnost. Kříž, v němž je růže, znamená, že smrt je přemožena ďáblem, jenž odhalil lidem tajemství, jak se mají množit. Obřad posvěcení na rytíře růže a kříže zakončuje se pak rouhavou parodií na večeri Páně. Rouhavé zobrazení kříže považují zednáři (jako zobrazení hada) za symbol ďábla.

Při posvěcení na rytíře Kadoš (Svatý) ukazují posvěcenci tři hlavy, zobrazující hlavu Jacquesa Molleta, krále Filipa Krásného a Římského papeže Klementa V. Jacques Mollet byl poslední velmistr řádu Templářů, kteří (jako zednáři) klaněli se satanovi. Tento řád byl zrušen poč. XIV. st. Filipem Krásným na naléhání papeže Klimenta V. a Jacques Mollet byl za živa upálen r. 1314.

Hlava Molletova je ozdobena vavřiny a immortalkami; před ní padá posvěcenec na zem a praví: „Věčná sláva mučeníku za ctnost!“ Na to udeří dýkou do hlavy papežovy, pravě: „Nenávist klamu a zločinu,“ stejnou ránu dá hlavě Filipa Krásného se slovy: „nenávist tyranii a zločinu!“

Na to složí posvěcenec přísahu, že vždy ve všem bude poslušen rozkazů zednářstva, a že ho nic od tohoto poslušství neodvrátí.

Na to musí zase posvěcenec „pomstiti smrt Chiramovu“, ale tentokrát je věc vážnější. Teď mu praví: „Dříve jsi jen symbolicky pomstil smrt Chiramovu. Teď nadešla doba, abys skutkem nám dokázal své poslušství. Jeden z členů našeho řádu nás zradil, je zde svázán a bude nutno ho zabiti. Tato čest byla tobě zůstavena. Tak pomstíš smrt Chiramovu.“

Na to mu zavážou oči a vedou k živému beranovi, jenž zde leží svázán a jenž má v ústech roubík, aby se mečením neprozradil.

Bok berana je oholen. Oni dají ohmatati posvěcenci bití srdce beranova a poručí mu, aby bod dýkou přímo do srdce. Posvěcenec, jsa jist, že před ním leží zrádný člen, poslechne rozkazu. Na to odevzdají mu chvějící se srdce „zrádce“ a dýku, co znak Kadoše a poručí mu, aby přísahal, že bude mstiti pozemské

i duchovní moci, jež zbavují národ svobody. Že je bude pronásledovati bez litosti. Že vždy nasadí život za každého zednáře, i kdyby se s ním utkal na bojišti co s nepřitelem vlasti. Že svatě splní každý rozkaz, jenž vyjde od zednářských vlád. Je pochopitelné, že člověk, jenž prošel takovými zkouškami, že považován za „nadějného“ a že je hotov ke každému zločinu!

Zednářské zločiny.

Zednář, jenž přísahá, že vždy a všude bude hájiti člena svého řádu — nemá vlasti. Když se dva nepřátelé sejdou na bojišti a jeden z nich udělá zednářské znamení „potřebuju pomoci“, tu druhý zednář musí hned přestati bojovati, ba musí i svým životem nedávného nepřitele hájiti.

A jsou-li takovými zednáři i vrchní velitelé, tu je jasno, jaké jsou z toho následky. Pro příklady nemusíme choditi daleko: na konci XVIII. století zednáři německého města Mohuče otevřeli brány svého města francouzskému, nepřátelskému vojsku, v jehož řadách byli zednáři.

Druhý příklad: slavný francouzský generál Dumouret v rozhodné chvíli přešel na stranu nepřátel a div že nezničil svou vlast. Pruské armádě velel zednář, vévoda Brunšvický, a Dumouret byl rovněž zednářem. Tam tedy vede zednářské slučování se a bratrská láska.

Promluvíme teď několika slovy o zločinech, jichž se dopouští tato nebezpečná sekta, jedná-li se o to odstraniti s cesty lidi, kteří jsou ji nepřijemnými a na překážku.

Když kdokoliv vzbudí podezření zednářů, tu vyberou několik rytířů Kadoš a poručí jim, aby stopovali každý krok tohoto člověka. Když je zjednán celkový úsudek o jeho záměrech, tu je uspořádána slavnostní schůze, na níž je rozhodnuto o dvou otázkách: Má-li býti tento člověk na vždy cti zbaven? Má býti tento člověk zbaven na vždy společnosti čestných lidí? Kladné zodpovědění první otázky znamená, že ho budou pronásledovati klevetami, intrikami, že ho zničí a cti zbaví. Zodpovědění druhé otázky je rozsudek smrti, jenž bývá proveden buďto jedním z rytířů Kadoš, nebo nájemným vrahem.

Velmi zajímavé faktum takové msty zednářské: Roku 1826 žil v New-Yorce žurnalista William Morgan. Vstoupiv mezi zednáře, vypožoroval brzo pravý účel tohoto spolku a jsa rozhořčen učením zednářů, rozhodl se odhaliti je před zrakem světa.

Napsal tudíž knihu, v níž vložil učení a obřady zednářské. To stačilo, aby nad ním byl pronesen rozsudek smrti. Morgan věděl, že bude pronásledován a chránil se. Ale po delším čase vylákali ho přece zednáři na villu jednoho zednáře, kde po několikadenním mučení*) ho zabili.

Zmizení Morganovo působilo hlubokým dojmem a vyvolalo podezření proti zednářům. Vznikl „Protizednářský Svaz“, jenž žádal vyšetřování. To však — vzdor svědeckým výpovědím — k ničemu nevedlo, ježto většina soudců náležela k zednářům. Tehdy rozhořčení proti zednářům neznalo mezí. Matky přísahaly, že neprovádají své dcery za zednáře, všeobecně se volalo po tom, odstraniti všechny úředníky-zednáře. Tu zednáři rozšířili pověst, že Morgan utonul a našli i něčí tělo, jehož netotožnost však byla dokázána. Tato smutná historie byla vytištěna v americkém listu „New-York Herald“ v srpnu 1875, a vzbudila nové vyšetřování, jež korunováno úspěchem. Roku 1881 konečně nalezeno místo, kde vrahové pochovali svou obět. Na náměstí v městě Batavii (stát New-York) postaven r. 1882 Morganovi pomník.

V Taxilově díle „Odhalené zednářství“ v části VII. (zednářské intriky a zločiny) čteme toto: „Zednáři se učí úderu t. z. v. úder do spánkové arterie. System tohoto úderu je zcela prostý. Je k němu třeba dvou zločinců. Obět nechají předejítí. Jeden z obou popojde z pravé strany a důvěrně poklepe oběti na pravé rameno. Nešťastná obět obrátí hlavu v pravo, tím napne spánkovou arterii a podstaví ji jaksi ráně, již druhý, jdoucí z leva, do spánku zasadí.“) Právě tak byl se světa sprovozen hrabě Rossi,

*) Přesně dle obřadů zednářských. Právě se v přísaze při vstupu mezi zednáře: „Zruším-li svou přísahu, nechať mi spálí rty rozpáleným železem, nechať mi ruku useknou, nechať mi jazyk vytrhnou a hrdlo probodnou“ atd.

***) Stejného úderu použili zločinci, kteří útočili na život známého publicisty Kruševana v Petrohradě na Policejním mostě 4. června 1903 za bílého dne. Na štěstí byla rána vedena nězkušenu, nebo slabou rukou a Kruševan byl jen hluboce raněn nožem do krku. Kruševan píše v listu „Přítel“ o této věci: „Vaše zpráva o zednářském úderu vrhá nové světlo na celou řadu záhadných a neodhalených vražd, provedených v poslední době členy „Bundu“ a jinými revolucionáři i ukazuje to k tomu, že zednáři jsou s „Bundem“ i druhými revolučními stranami ruskými v těsném spojení. Teď kdy je jasno, že útok na můj život byl proveden zednářským způsobem, dívím se tím více tendenci petrohradského trestního soudu, jenž absolutně ignoruje činnost druhého útočnicka. A přece tvrdil

advokát a professor práva v Italii a kdysi professor v College de France v Académie des Sciences Morales et Politiques. Byl zabit na schodech římské sněmovny 15. listopadu r. 1878.“ Považoval jsem za nutné uvést tento citát z Taxila, ježto obeznámení se s typickým „úderem zednářským“ vrhne nové světlo na mnohé zločiny, jež se zdají tajemnými a nepochopitelnými.

Zločiny zednářů, jež jsme uvedli, jsou známy celému světu. Kolik je asi takových, o nichž nikdo neví a snad ani nikdy se nedozví!

Petrohrad, 18. února 1906.

N. L.

---

jsem před soudem, že mne napadli dva lidé. Zatím co jeden mě bodl, držel mne druhý stále za rameno!

Soud ignoruje i udání svědka sklepníka, jenž udává, že z restauračních oken stopoval mne Pinkus Daševský po čtyři dny (naproti restauraci byla redakce „Znamje“) sedě ještě s jiným, vysokým židem.

Soud ignoruje i udání svědka očitého, dělníka, jenž stál na lodi těsně u Policejního mostu, jenž viděl útok a tvrdí, že mě napadli dva lidé.

Soud to všechno ignoruje a tak spoluvinník zůstal nevypátrán. Soud spokojil se slavnostním prohlášením advokáta Mironova, obhájce žida Daševského, že tento ne měl spoluvinníků.

Útok zednářský na mne nestal se s leva, ale s prava. To na věci nic nemění, naopak úder s prava poskytuje více naděje na úspěch, ježto s leva tíž se manipuluje pravou rukou, než s prava. Ať úder je s prava či s leva, vždy je úder stejně smrtelný. Arterie spánkové jsou na obou stranách a přetětí jedné z nich způsobuje „bleskurychlé“ vykrvácení a nevyhnutelnou smrt, často dřívě, než si oběť uvědomí, co se s ní děje, a než může vykřiknouti.“

V tomtéž roce byl „zednářský úder“ proveden „bundisty“ v Bělostoku, Lodži, Homelu a j. městech a to s výsledkem smrtelným.

Teď kdy bundisté a revolucionáři vidí, že pumy a podkopy budily proti nim bouři národa, vrátí se snad zase k „zednářskému úderu“.

Zakončení.

Stručně, pokud rámec našeho vyprávění dovoloval, obeznámily nás stati „N. L.“ s politickými intrikami a s náboženskou fanatičností svobodného zednářstva. Co nám sděluje N. L., to zednáři sami úporně popírají.

Dle jejich sdělení je zednářstvo tajným spolkem, jenž má účel výlučně osvětový a dobročinný. Na mou věru, jak krásný to účel! Ale člověk, jenž není zcela pozbaven kritického ducha, dá si jistě otázku: k čemu je nutno, aby byl spolek tento tajným, má-li tak krásný cíl?! Vždyť dobročinnost nepotřebuje býti utajována.

Teď jsme poznali, že zednářstvo je zločinnou organizací, jejíž činnost směřuje k vykořevení víry v Boha, lásky k vlasti, věrnosti k panovníkovi, úcty k rodině!

Víme, že k ničení těchto ctností nutí zednářstvo ne chladný rozum, ale nejdivočejší fanatismus, jehož předmětem je klanění se Satanovi čili Hadovi, jež považují za svého Otce, jehož království chtějí založiti zde na zemi.

On má rád tajné vraždy, zradu, lež, licoměrnost, neboť on je „vrah člověka od samého počátku“ a „otec lži“. (Ev. sv. Jana kap. 8. 44.) Teď je nám pochopitelné, proč tajemství, lež a licoměrnost tvoří podstatu zednářstva. I vlákání nových členů do zločinného spolku je možno jen s podmínkou, že „bratřím“ nižších stupňů jsou skryta nejen fantastická tajemství vyšších stupňů, ale i sama existence těchto stupňů, organizace a cíl spolku. Touto uzavřeností stupňů dostihuje se ona výše lži a licoměrnosti, při níž členové nižších stupňů jsou rozhodně přesvědčeni o výlučně dobročinném a osvětovém účelu zednářstva, nepozorujíce, jak za skvělými obřady*) nahrazen je svět Kristův okovy Velkého Budovatele, jež později mění se v okovy zrady a licoměrnosti, jakou zavděčují se zednáři zlatému Teleti — pozemskému to ztělesnění Satana. A tak zločin, lež, pokrytectví jsou v zed-

*) Viz „Smuteční lože zednářstva“ č. 6. časopis „More“, Petrohrad.

nářstvu nejen dovolenými prostředky k dosažení cíle, ale i skutky, jimiž zalibiti se chtějí zednáři své modle — Satanovi, otci lži a vrahu člověka.

Tento mystický fanatismus vysvětluje nám nadšení, jaké se zmocňuje Templářů při obřadu poplávání kříže,*) nadšení, jaké se zmocňuje Židů nejen v Rusku, než i na celém světě, kdykoliv se děje nějaký výpad proti církvi, proti vlasti a rodině, záměně národních peněz zlatou měnou atd.**)

Ve Francii vedl fanatismus k hotovému boji proti křesťanské církvi, ale tam též vznikla reakce spolkem „Association Antimaçonnique de France“, jenž vydává časopis „La Franc-Maçonnerie demasquée“ (Odhalené zednářstvo), jenž poskytuje nám nové důvody toho, že činnost Templářů je vlastně proti křesťanství bojující Judaismus.***)

Do nedávna ostýchali se zednáři přijímati veřejně mezi sebe Židy, kteří opět pečlivě tajili svou vůdčí úlohu v zednářstvu. Tajná organizace sloužila hlavně anglické politice. Teď otevřeně přilákání židovských kapitalistů do zednářských loží, kteří všude budili nepokoje na prospěch Anglie, velice zednářstvo posílilo a přispělo k tomu, že se Anglie stala zrádným způsobem pánem světa. Ale těmitěž zednářskými ložemi Židé stávají se pány anglického bohatství a moci anglické. V Anglii beztoho se říká, že anglická vláda je vládou bankéřů, pro bankéře a z bankéřů.

V Rusku zednářstvo ve své liberální činnosti namířené proti církvi a státu našlo si mocného spojence v židovstvu, hlavně mezi Sionisty. Sionism má totiž jen na oko plán přestěhování se do Palestiny, vlastně účel jeho je revoluce v Rusku a pomocí této revoluce podmanění si Ruska. Výraz Sionismu je v revolučním „Bundu“. Anglie svými agenty (ruskými zednáři) jde Sionistům velice na ruku. Židé způsobují vnitřní bouře a zne-

---

*) Findel „Dějiny zednářstva od začátku podnes“ příl. str. 42. Obřad ten převzali po templářích švédští zednáři a na nich závislí petrohradští zednáři.

**), Sr. Boutmy „Zlatá měna“. Úvod. Řeč na mezinár. kongressu v Budapešti a také kap. XV.

***) Právě vyšla vysoce zajímavá kniha A. D. Něčvolodova „Od miziny k blahobytu“ Petrohr. 1906. Autor neobyčejně bystře poukazuje na to, jak Židé podmanili každou produktivní práci pomocí zlaté měny lichvářskému kapitalismu a jak tíž zlatou měnou a svými tajnými rukovodícími agenty podmanili si vedení vnější i vnitřní ve všech zemích.

možňuji Rusku, aby stavělo se proti rozpínavé vnější politice Anglie. Ruka ruku myje: Úmluva mezi Sionisty a zednáři stala se asi roku 1900 na popud Dra. Herzla, zakladatele současného Sionismu. A tak je ruský Sionismus jen dobře organisovanou agenturou anglické vnější politiky v Rusku. Cenná data o svazku mezi Sionisty a zednáři došla nás bohužel příliš pozdě, abychom jich mohli použiti v tomto svazku. Učiníme tak v příštím svazku, kde budeme probíratí otázku, v jakém poměru k zednářstvu stojí Židovstvo a reformace.

Petrohrad, únor 1906.

J. Boutmy.

Dodatek. *)

Do Rakouska zednářství proniklo r. 1726; první lože byla založena v Praze. Ve Vídni a v okolí vzniklo r. 1742 též několik loží, pod záštitou císaře Františka I., který byl členem první vídeňské lože „Zu den drei Kanonen“. Císařovnou Marii Terezií vydaný dekret proti zednářům r. 1764 nebyl uplatněn. R. 1771 ve Vídni byl zaveden system přísné zednářské kázně, a v témž čase berlínská „Veliká Národní Lože“ otevřela zde několik filiálních loží. V letech sedmdesátých tempy svobodných zednářů byly v Inšpruku, ve Štyrském Hradci, v Gorici, Celovci, Linci, Pasově, Terstu, Sedmíhradech, v Uhrách, Bukovině atd. Všechny tyto lože od r. 1784 byly podřízeny k „Rakouské císařské loži“ a za panování Josefa II. po nějakou dobu vzkvétaly; avšak 11. prosince r. 1785 vydán známý dekret proti tajným spolkům. Dle všeho toto vyhlášení bylo namířeno hlavně proti stále vzrůstajícímu se mravnímu úpadku spolků „Rosenkreuzerů“, „Asijských bratří“ a j. Avšak i na svobodných zednářích se odezval, že značně omezil jejich vzrůst, tak že od toho času postavení svobodných zednářů se horšilo, a když r. 1795 byl císařem Františkem II. vyhlášen edikt proti tajným spolkům, tu mnohé zednářské lože v Rakousku byly zavřeny. Toho času k zednářům náleželi nej-

---

*) L. v. Aigner-Abati: Geschichte der Freimaurerei in Oesterreich-Ungarn. Budapest; 5 Bde.; 1890—1900.

vzdělanější a nejváženější lidé, na př. cí. Hofmistr hrabě Dietrichstein, kníže Karel Liechtenstein, hrabě Frant. Esterházy, někteří bývalí jesuité (původem Židé): filosof Reingold, přírodovědec Born; básníci Alxinger, Denis a Blumayer; hudební skladatelé Haydn i Mozart atd.; jichž vlivem lože byly vskutku velmi činnými. Muži tito, chápající obsáhlé cíle zednářstva, zakládali knihovny, fyzikální kabinet, sestavovali archeologické musejní sbírky, vydávali naučné časopisy, snažíce se všestranně podporovati vědu. Mozartova „Kouzelná flétna“ jest obrazným vyjádřením zednářských ideí a v zkouškách hrdiny jsou částečně uvedeny obřady, kterými dle tehdejšího způsobu bylo provázáno přijímání nového člena zednáře. Též dobročinnost byla konána v širokých rozměrech.

Nedbajíce zapovězení svazu, zednáři stále se udržovali v Rakousku, v naději na lepší budoucnost. V letech 1809—12 a v r. 1841 tajně vznikaly, ač na krátkou dobu, stále nové lože, a v r. 1848—67 nejednou byly učiněny pokusy o znovuzřízení zednářstva v Rakousku. Ale snahy tyto byly marny. Za to na místě zapovězených loží vznikla celá řada zednářských spolků, podřízených uherské Veliké loži. Takové „dobročinné“ spolky byly založeny ve Vídni, v Praze, Karlových Varech, ve Františkových Lázních, Mariánských Lázních, v Plzni a jinde.

V Uhrách lože byly povoleny od r. 1867 a měly skorem též osud. R. 1763 v Prešpurku byla otevřena první lože Svazu lidskosti; brzy i v jiných městech vzniklo množství podobných spolků. Po dlouhých sporech 21. března r. 1886 sloučením 26 loží „Johanitů“ se 13 ložemi skotského „Velikého Východu“ utvořila se „Symbolická Veliká lože uherská“. Pod jejím řízením pracuje nyní 52 loží, z nichž většina vládne vlastními velikými budovami a značnými hmotnými prostředky.

